ΗΛΙΟΔΩΡΟΥ

ΡΙΣΤΟΦΑΝΕΙΟΣ ΚΩΛΟΜΕΤΡΙΑ.

DISSERTATIO INAUGURALIS PHILOLOGICA

QUAM CONSENSU ET AUCTORITATE AMPLISSIMI
HILOSOPHORUM ORDINIS IN ACADEMIA FRIDERICIANA
ALENSI CUM VITEBERGENSI CONSOCIATA AD SUMMOS
N PHILOSOPHIA HONORES RITE IMPETRANDOS CALENDIS
IUL. ANNI MDCCCLXVIII HORA XII IN AUDITORIO
MAXIMO UNA CUM THESIBUS A SE PROPOSITIS
PUBLICE DEFENDET

AUCTOR

CAROLUS THIEMANN,

PALAEOMARCHICUS.

ADVERSARIORUM PARTES AGENT:

F. GOLDMANN DR. PHIL.
C. ZIETZSCHMANN CAND. PHIL.

HALIS, 1869

TYPIS ORPHANOTROPHEI.

[ ] His uncis quae concluduntur a recentiore manu profecta delenda puto.

( ) His parentheseos signis quae inclusa leguntur addenda mihi videntur.

** His signis quae circumdedimus etsi in cod. Veneto, Ravenn. et Laurentiano non tradita veteris sunt scholiastae, (Heliodori).

V. codex Venetus; R. cod. Ravennas; Θ. cod. Florentinus Laurentianus; D. Dindorfius emend.

ΕΙΡΗΝΗ.

1—82. *Τοῦ δράματος πρῶτοι* (*στίχοι*) *τρίμετροι ἴαμβοι π′, ὧν* (*ὁ*) [1]*τελευταῖος „ἱππηδὸν ἐς τὸν ἀέρ᾽ ἐπὶ τοῦ κανθάρου“, μετὰ δὲ πεντήκοντα ὀκτὼ ἔστι προαναφώνημα τὸ ἔα ἔα,* [*καὶ τὰ ἑξῆς ἰαμβικὰ*] V., (*ὑφ᾽ οὓς*)

82—101. *Διπλῆ καὶ εἴσθεσις εἰς περίοδον* [2]*ἀναπαιστικὴν τῶν ὑποκριτῶν, Τρυγαίου καὶ τοῦ οἰκέτου* [3]*ἐννεακαιτριακοντάμετρον εἴκοσι κώλων. ἔχει μονόμετρον τὸ δέκατον,* (*ὑφ᾽ ἃ*)

102—113. (*διπλῆ*).... (*ὑφ᾽ ὃ*)

114—123. **Διπλῆ καὶ εἴσθεσις εἰς περίοδον* (*δακτυλικὴν τετράκωλον*....)*, (*ὑφ᾽ ἃ*)

124—153. *Διπλῆ καὶ εἴσθεσις* [4]*εἰς στίχους ἰαμβικοὺς τριμέτρους ἀκαταλήκτους κέ* V., (*ὑφ οὓς*)

154—172. [5]*Διπλῆ καὶ ἐπείσθεσις εἰς περίοδον ἀναπαίστων τοῦ πρεσβύτου* [6]*ὀκτωκαιτριακοντάμετρον ιθ′ κώλων* V., (*ὑφ᾽ ἃ*)

173—298. (180[b]). *Διπλῆ καὶ ἔκθεσις εἰς ἴαμβους τριμέτρους ρκς′, ὧν* [7]*ὁ τελευταῖος „καὶ νησιῶται· δεῦρ᾽ ἴτ᾽ ὦ πάντες λεῴ.“* [8]*ἐν ἐνίοις δὲ ἀντιγράφοις μετὰ στίχους νά ἔστι κωλάριον τόδε „τί φησι;“ καὶ μετ᾽ ἄλλους* (268) *τόδε „ἰὴ ιή.“* V., (*ὑφ᾽ οὓς*)

299—300. (301). *Διπλῆ καὶ* [9]*ἐπέκθεσις εἰς στίχους τροχαϊκοὺς* [10]*τετραμέτρους καταληκτικοὺς β′, οὓς ἔτι ὁ πρεσβύτης λέγει, ὑφ᾽ οὓς*

---

1 *τελευταῖος* G. *τελευτή*. 2 *ἀναπαιστική* D. 3 (D. *ἐννέα καὶ τριάκοντα μέτρον*). 4 *εἰς* add. Dind. 5 *διπλῆ δὲ εἴσθεσις*. — *ἀναπαίστους*. 6 *ὀκτὼ καὶ τριακοντάμετρος*. 7 *τὸ τελευταῖον*. 8 *ἐπ᾽ ἐνίοις*. 9 *ἔκθεσις*. 10 *τριμέτρους*.

301—336. *Κορωνὶς, τοῦ χοροῦ εἰςελθόντος, καὶ στίχοι ὁμοίως τροχαϊκοὶ τετράμετροι καταληκτικοὶ λς', ὧν* (ὁ) *τελευταῖος „μᾶλλον ἢ τὸ γῆρας ἐκδύς."* V., (ὑφ' οὓς)

336—345. (346). [1]*Διπλῆ, ἕπεται γὰρ μέλος, οὗ ἡ μὲν* [2]*προῳδός ἐστιν ἐκ διστίχου ὁμοίως ἐκκειμένου* [3]*καὶ ἐν εἰσθέσει κώλων ζ' τροχαϊκῶν μετὰ διμέτρων ἀκαταλήκτων ε',* [4]*καταληκτικὸν δὲ τὸ τελευταῖον, μονόμετρον δὲ τὸ παρατέλευτον· ἔστι δὲ τὸ τέλος „ἰοὺ ἰοὺ κεκραγέναι"* V. (ὑφ' ἃ)

346—360. *Διπλῆ καὶ* [5](*μέλος*) *τῶν ὁμοίων ἑκκαίδεκα κώλων, ὧν ὁ μὲν πρῶτός ἐστι στίχος τροχαϊκὸς ἐκκείμενος* [6]*καὶ δεύτερον ἐν εἰσθέσει κῶλον παιωνικόν,* (*ἐν ἐκθέσει*) *τετράρρυθμος ἀκατάληκτος κἀν ἐπεκθέσει τροχαϊκοὶ β' τετράμετροι καταληκτικοί,* (*ἐν εἰσθέσει*) *κῶλα ς', ὧν τὰ β'* [7]*παιωνικὰ δίρρυθμα, τὸ δὲ τρίτον τροχαϊκὸν ἑφθημιμερές, τὰ δὲ λοιπὰ τοῖς τρισὶν ὅμοια* [8]*ἕκαστον ἑκάστῳ· εἶτα ἐν ἐκθέσει στίχος τροχαϊκὸς ὁ „ἐς Λύκειον κἀκ Λυκείου σὺν δορὶ σὺν ἀσπίδι," κἀν* [9]*εἰσθέσει κῶλα δ' παιωνικὰ,* [10]*τρία δίρρυθμα, τὸ δὲ δ' τρίρρυθμον τὸ „εἵλετ' ἀγαθή τις ἡμῖν τύχη."* V. (ὑφ' ἃ)

361—382. [11](*Διπλῆ καὶ ἔκθεσις εἰς ἰάμβους τριμέτ-*) *ρους, ὧν ἡ μὲν* (*ἀρχὴ „φέρε δὴ κατίδω" τέλος δὲ „μή νυν λακήσῃς"*, *ὑφ' οὓς*)

383—399. *Διπλῆ καὶ* [12]*ἐν ἐπεκθέσει στίχοι τροχαϊκοὶ τετράμετροι καταληκτικοὶ β', ὑφ' οὓς διπλαῖ β'. ἕπεται γὰρ ἡ ἀντιστρέφουσα τῇ ἑκκαιδεκακώλῳ, ἧς πρῶτος „μηδαμῶς ὦ δέσποθ' Ἑρμῆ, τέλος δὲ „ἀγαλοῦμεν ἡμεῖς."* V. (ὑφ ὃ)

400—425. (*διπλῆ*) ..... (*ὑφ' οὓς*).

426—434. [13]*Διπλῆ καὶ ἐν ἐπεκθέσει στίχοι τροχαϊκοὶ τετράμετροι καταληκτικοι· εἶτα* [14]*ἐν εἰσθέσει παρὰ*

---

1 ad. v. 337: V. *διπλῆ ἕπεται γὰρ μέλος ἀπὸ προ....* 2 *πρόοδος ἐστὶν ἐκ διστι^χ.* 3 *καὶ ἐν ἐκθέσει, κώλων λζ'.* 4 *καταληκτικὰ δὲ τὰ τελευταῖα, μονόμετρον δὲ τὸ τελευταῖον.* 5 (*καὶ εἴσθεσις* Dind.). 6 *καὶ δεύτερος ἐν ἐκθέσει κώλων παιωνικῶν τετράρυθμος.* 7 *παιώνια διωνικὰ δίρ.* D. 8 *ἕκαστος.* 9 *ἐκθέσει.* 10 *τρίμετρα δίρρυθμα.* 11 Post *τύχη* V.: *ρους, οὗ ἡ μὲν.* 12 *ἐν ἐκθέσει στίχων τροχαϊκῶν τριμέτρων ἀκαταλήκτων β'.* 13 *Διπλῆ καὶ ἐκθέσει* V. 14 *ἐν ἐκθέσει.*

[1]τοὺς τετραμέτρους στίχοι ἰαμβικοὶ β', κἂν [2]ἐπεισθέσει κῶλα β', ὧν τὸ μὲν ἐκ διπλοῦ σπονδείου, τὸ δὲ ἐκ τοῦ δευτέρου τροχαίου, καὶ αὐτοῦ διπλοῦ, [τὰ δὲ ἑξῆς ἰαμβεῖα μέχρι τοῦ „ὑπότεινε δὴ πᾶς καὶ κάταγε τοῖσιν κάλως" ἐπὶ τῷ τέλει κορωνίς] (ὑφ' ὅ)

435—458. Διπλῆ δὲ καὶ ἐν ἐκθέσει στίχοι ἰαμβικοὶ τρίμετροι ἀκατάληκτοι κδ', ὧν (ὁ) τελευταῖος „ὑπότεινε δὴ πᾶς". (ὑφ' οὓς)

459—472. Διπλῆ καὶ [3]ἀμοιβαίων τοῦ χοροῦ καὶ τοῦ ὑποκριτοῦ ἐν (εἰσθέσει, ἐκθέσει,) ἐπεκθέσει καὶ [4]παρεκθέσει (περικοπὴ) ιδ' κώλων, ἧς τὰ (μὲν) πρῶτα έ (ἐν εἰσθέσει) ἔχει ἀλλαγὴν τῶν προςώπων· ἔστι δὲ τὸ μὲν πρῶτον καὶ γ' τρισύλλαβοι κατὰ παλιμβάκχειον, τὸ δὲ β' παίων πρῶτος, τὸ δὲ δ' ἤτοι δακτυλικὸν διπλοῦν ἢ τροχαϊκὸν πενθημιμερὲς εἴη ἄν. τὸ έ διπλοῦς παλιμβάκχειος, τὰ (δὲ) ἑξῆς τρία ἐν παρεκθέσει, [5]ἀναπαιστικὸν δίμετρον καταληκτικὸν ἓν καὶ ἀκατάληκτα β', εἶτα [6]ἐν εἰσθέσει τρισύλλαβοι κατὰ πόδα κρητικόν, εἶτα ἐν ἐκθέσει ἀναπαιστικὸν πενθημιμερές, τὰ ἑξῆς δύο [7]ἐν ἐπεκθέσει ἀναπαιστικὰ δίμετρα ἀκατάληκτα, καὶ [8]ἓν ἐν εἰσθέσει καταληκτικὸν δίμετρον, (ὑφ ὅ)

473—485. *Διπλῆ καὶ (ἐν ἐκθέσει) στίχοι τρίμετροι ἰαμβικοὶ ιγ'* (ὑφ' οὓς)

485—499. Δύο διπλαῖ· ἕπεται γὰρ ἡ ἀντίστροφος [9]τῇ προτέρᾳ περικοπῇ ἀμοιβαίᾳ ιδ' κώλων, ἔχουσα καὶ τὴν εἰς τὰ πρόςωπα διαίρεσιν ὁμοίαν, ὧν ἡ ἀρχή „ὦ εἶα," τέλος δὲ „ἀλλ' εἰσ' οἳ κωλύουσιν" V. (ὑφ' ὅ)

500—511. (διπλῆ) . . . . . (ὑφ' οὓς).

512—519. Διπλῆ καὶ εἴσθεσις εἰς περίοδον κώλων ἡ ἀμοιβαίων τοῦ χοροῦ καὶ τοῦ ὑποκριτοῦ· τὸ πρῶτον ἀναπαιστικὸν διπλοῦν· τὸ β' (καὶ τὸ έ) ἰαμβικὸν ἑφθημιμερές·

---

1 τοῖς τετραμέτροις στίχοις. 2 ἐπεκθέσει Dübn.; Dind.: ἐπεισθέσει. 3 καὶ ἔκθεσις ἀμοιβαίων. 4 παρεκθέσει, ἧς τὰ πρῶτα έ κατὰ κώλων. ἔχει γὰρ ἄλλα γὰρ τῶν προσώπων δέ ἐστι (ἀλλαγὴν D.) 5 ἀκατάληκτον ἓν καὶ κατάληκτα (ἀκατάληκτα G.) β'. 6 ἐν ἐκθέσει τρισύλλαβοι. 7 εἰσθέσει. 8 ἐπεκθέσει καταληκτικὰ δίμετρα. 9 τῇ προτερᾷ περικοπῇ ἀμοιβαία δ' κώλων.

τὸ γ′ καὶ τὸ δ′ (καὶ τὸ ς′) ἰαμβικὸν δίμετρον ἀκατάληκτον. (τὸ) ζ′ καὶ η′ ὁμοίως, (ὑφ᾽ ὅ)

520—570. (διπλῆ)..... (ὑφ᾽ οὓς).

571—581. Διπλῆ καὶ μέλος ἀμοιβαῖον, τὸ μὲν τοῦ ὑποκριτοῦ [1]δεκάκωλον τροχαϊκόν· οὗ ἐν εἰσθέσει [2]ἐννέα (scil. κῶλα), ἀκατάληκτα δίμετρα ὀκτώ, μονόμετρον δὲ τὸ παρατέλευτον, καὶ ἐν ἐκθέσει [3]στίχος τροχαϊκὸς τετράμετρος καταληκτικός, (ὑφ᾽ ὅν)

582—602. Διπλῆ καὶ (τὰ δὲ) τοῦ χοροῦ κῶλα γ′ τροχαϊκά, ἔστι δὲ τὸ ὅλον τροχαϊκὸν ἑξάμετρον· τινὲς γράφουσιν „ἐδάμημεν“ καί φασι τὰ μὲν β′ τροχαϊκὰ ἀκατάληκτα, τὸ δὲ γ′ τροχαϊκὸν καταληκτικόν· εἶτα ἐν ἐκθέσει παιωνικὸς [4]τετράρρυθμος καταληκτικὸς καὶ [5]ἐν ἐπεκθέσει τετράμετρος καταληκτικὸς τροχαϊκός· εἶτα ἐν [6]εἰσθέσει δ′ κῶλα, ὧν τὰ γ′ παιωνικὰ [7]δίρρυθμα, τὸ δὲ [8]παρατέλευτον ἰαμβικὸν δίμετρον..... (ὑφ οὓς)

603—650. (Διπλῆ).... (ὑφ᾽ οὓς)

651—656. Διπλῆ καὶ εἴσθεσις εἰς μέλος τροχαϊκόν, [9]οὗ δ′ μέν εἰσι κῶλα δίμετρα ἀκατάληκτα, τελευταῖον δέ ἐστιν ἐν ἐκθέσει στίχος τετράμετρος καταληκτικὸς τροχαϊκός, V. (ὑφ᾽ ὅν)

657—728. Διπλῆ καὶ εἴσθεσις παρὰ [10]τὸν τετράμετρον εἰς [11]ἰάμβους τριμέτρους οβ′, μετὰ δὲ [12]λς′ ἔστι προαναφώνημα τὸ ὦ, ὦ, (ὑφ᾽ οὓς)

729—764. (Κορωνὶς·) ὁ χορὸς μένων ποιεῖ παράβασιν οὐ τελείαν, ἀλλὰ κομμάτιον μέν ἐστι τοῦ χοροῦ· [13]οὗ τετράμετροι (στίχοι) καταληκτικοὶ δ′ μὲν (ἐν ἐκθέσει), ἐν δὲ εἰσθέσει παρὰ τούτους, ὅτι εἰσὶν ἀναπαιστικοί, τελευταῖος

---

1 δεκακώλῳ τροχαϊκῷ D. 2 ἐννέα ἀκατάληκτα, δίμετρα τὰ ὀκτώ, 3 στίχοι τροχαϊκοὶ (Dind. ed. τροχαῖοι) τετράμετροι καταληκτικοί. 4 τετράμετρος. 5 ἐν ἐκθέσει. 6 ἐκθέσει. 7 V.: δίρυθμα D. 8 παρατελεύτιον G. 9 Ceteri: οὗ πέντε μέν ἐστι κῶλα δίμετρα ἀκατάληκτα, τὸ δὲ ς′ ἐφθημιμερές· ἐν ἐκθέσει δὲ ἰαμβεῖον· ὑφ᾽ ὃ αἱ ἀμφοτέρωθεν ἔξω διπλαῖ. 10 τὸ τετράμ. 11 ἰαμβικὰ τρίμετρα. 12 ceteri τὰ λέ. V. λς′. 13 ὧν τετράμετρα καταληκτικὰ τέσσαρα μὲν ἐν ἐκθέσει παρὰ ταύτας, ὅτι εἰσὶν ἀναπαιστικοὶ τελευταῖοι τροχαϊκοὶ [καὶ Ald.] κάτισοι τοῖς ἄλλοις.

τροχαϊκὸς (οὐ) κατ' ἴσον τοῖς ἄλλοις [1]ἀναπαιστικοῖς, ὑφ' ὃν διπλῆ καὶ ἔκθεσις εἰς τὴν παράβασιν, ἀνάπαιστοι στίχοι τετράμετροι καταληκτικοὶ λα', ὧν (ὁ) τελευταῖος „παῦρ' ἀνιάσας", (ὑφ' ὃν)

764—774. (διπλῆ) . . . . . (ὑφ' ὅ)

775—817. Διπλῆ καὶ μεταβολὴ εἰς μονοστροφικὴν δυάδα [2]ἐννεακαιδεκακώλους ἔχουσαν τὰς περιόδους, ὧν τὸ α' δακτυλικὸν πενθημιμερές, τὸ β' περίοδος [3]προσοδιακὴ ἑνδεκάσημος, τὸ γ' ἰθυφαλλικὸν καὶ τὸ δ' ὅμοιον (προσοδιακὸν ἑνδεκάσημον ἢ δωδεκάσημον). τὸ ε' [4]διπενθημιμερές, ὃ καλοῦσιν ἰαμβέλεγον, τὸ ς' ἰαμβικὸν δίμετρον ἀκατάληκτον. τὸ ζ' δακτυλικὸν τρίπουν εἰς δισσυλλαβίαν, τὸ η' δακτυλικὸν ὅμοιον (καὶ τὸ ϑ' τροχαϊκὴ βάσις), τινὲς δὲ συνάπτουσι τὸ η' καὶ τὸ [5]ϑ' εἰς διπενθημιμερές, καὶ γίνεται ἐγκωμιολογικόν, ὃ καὶ ἄμεινον, τὰ [6]ἑξῆς ι', ια', ιβ', ὡς μὲν [7]κεκώλισται, ἔστι χορίαμβος [8]ἑφθημιμερής, συνῆπται δέ, δύναται δὲ τὸ α' [9]αὐτῶν μετατεθῆναι ἐκ τῆς ἑξῆς συλλαβῆς, τὰ δὲ λοιπὰ ἑνωθῆναι, τὸ δὲ ιγ' δακτυλικὸν ἑφθημιμερές, τὸ ιδ' ἀναπαιστικὸν τρίπουν, τὸ ιε' δακτυλικὸν τετράπουν εἰς τρισυλλαβίαν, τὸ ις' διπλοῦν εἰς δισσυλλαβίαν, τὸ ιζ' δακτυλικὸν τετράπουν, τὸ ιη' δακτυλικὸν πενθημιμερές, τὸ ιϑ' [10]ἐστὶ ἰαμβικὸν δίμετρον καταληκτικόν V, (ὑφ' ὅ)

818—855. Κορωνίς, προΐασι γὰρ οἱ ὑποκριταί, καὶ [11]οἱ (μὲν) πρῶτοι ἴαμβοι τρίμετροι ἀκατάληκτοι λς', [ἐπὶ τῷ τέλει κορωνίς] (ὑφ' οὓς)

856—864. Διπλῆ, ἕπεται γὰρ μέλος ἀμοιβαῖον τοῦ χοροῦ καὶ τοῦ ὑποκριτοῦ, οὗ ἐστι πρῶτον ἐν [12]εἰσθέσει κῶλα γ' τοῦ χοροῦ, ὧν τὸ μὲν α' καὶ τὸ β' [13]Ἰωνικὰ ἀπὸ μείζονος ἑφθημιμερῆ συνημμένα, τὸ δὲ γ' Ἰωνικὸν καὶ αὐτὸ ἡμιόλιον, ὁ δὲ τοῦ ὑποκριτοῦ στίχος τετράμετρος (οὐχ) [14]ὁμοίως τοῖς ἄνω (scil. ἐκκείμενος), ταῦτα δύναται εἶναι στροφὴ καὶ

---

1 ἀναπαιστικ. ἐφ' ἧ ἁπλῆ καὶ ἐπέκθεσις εἰς τὴν παράβασιν, ἀναπαιστικὰ τετράμετρα καταληκτικά λα', ὧν τελευταῖον. V. 2 (D. ἐννέα καὶ δέκα κῶλα) ἔχουσα. 3 προσοδικὴ δεκάσημος ἢ δωδεκάσημος. 4 πενθημιμερὲς. 5 ϑ' καὶ γίνεται ἐγκωμιολογικὸν εἰς διπενθημιμερές. 6 ἑξῆς π^ε ια' D. 7 (κεκόλλισται D.) 8 ἑφθημιμερὲς cod.; D. 9 αὐτῶν om. G. 10 εἰς. 11 τὰ πρῶτα ἰαμβικὰ τρίμετρα ἀκατάληκτα. 12 ἐκθέσει. 13 Ἰωνικὸν. 14 ὅμοιος τοῖς ἄνω.

ἀντίστροφος, τὰ δὲ ἑξῆς εἰς ἐπῳδόν, [1]ἐν εἰσθέσει δὲ τοῦ χοροῦ στίχοι ὅμοιοι τοῖς ἄνω [2]Ἰωνικοί, δύο δὲ ἐν ἐκθέσει στίχοι ἴαμβοι τετράμετροι καταληκτικοί, V. (ὑφ᾽ οὓς)

864—921. (διπλῆ)...... (ὑφ᾽ ὃ)

922—938. *Διπλῆ καὶ ἔκθεσις εἰς ἰάμβους τριμέτρους ἀκαταλήκτους ιζ'*, V. (ὑφ᾽ οὓς)

939—955. *Διπλῆ· ἕπεται γὰρ μέλος, ὃ ὑπονοῶ μὲν ἔχειν τὸ ἀντίστροφον ἐν διεχείᾳ, [3]φέρεται δὲ ὡς διάφορον, διόπερ πρότερον παραθήσομαι, ὡς φέρεται, καὶ ἔοικεν ἐνταῦθα τὸ „κατορθοῖ" περιττεύειν καὶ ὅ τε σύνδεσμος πρὸς τὸ „σέ τοι θύρασι χρὴ μένειν [4]ὄντας τινάς", καὶ τοῦτο δὲ ἁμάρτημά ἐστιν, ὅτι πρῶτα γ' κῶλά ἐστι καὶ μετ' ϛ. ἀλλὰ ταῦτα μὲν ἐατέον, ὡς δὲ ἔχει, ἐξηγητέον. τὸ τοίνυν πρῶτον [5]τῶν τριῶν κώλων [6]τοῦ χοροῦ ἴαμβος τετράμετρος καταληκτικὸς καὶ ἀναπαιστικὰ δύο δίμετρα, [7]ἀκατάληκτόν τε καὶ καταληκτικόν, εἶτα ἐν ἐκθέσει [8]στίχος ἰαμβικὸς τετράμετρος καταληκτικὸς τοῦ ὑποκριτοῦ, καὶ ἐν εἰσθέσει [9]τοῦ χοροῦ τὸ πρῶτον προσοδιακὸν ἑνδεκάσημον, τὸ β' ἀναπαιστικὸν [10]τρίπουν, τὸ δὲ γ' ἰαμβικὸν ἑφθημιμερές, τὸ δὲ δ' [11]σύζυγον ἰαμβικὸν ἢ ἀναπαιστικόν, τὸ δὲ ε' ἰαμβικὸν ἑφθημιμερές, εἶτα ἐν ἐκθέσει τοῦ ὑποκριτοῦ [12]δύο στίχοι ἴαμβοι τετράμετροι καταληκτικοί, καὶ ἐν εἰσθέσει τοῦ χοροῦ ἓξ κῶλα, ὧν τὸ α' ἰαμβικὸν δίμετρον ἀκατάληκτον, (τὸ β')..... [13]τὸ γ' ἐξ ἰαμβικῆς βάσεως καὶ τροχαϊκῆς καταληκτικῆς, (τὸ δ')..... τὸ [14]ε' ἰαμβικὸν δίμετρον ἀκατάληκτον, τὸ ϛ' Ἰωνικὸν ἡμιόλιον*, V. (ὑφ᾽ ὃ)

956—973. *Δύο διπλαῖ καὶ ἐν ἐκθέσει στίχοι ἰαμβικοὶ τρίμετροι ἀκατάληκτοι ιζ'*, V. (ὑφ᾽ οὓς)

974—1015. *Διπλῆ καὶ εἴσθεσις εἰς [15]ἀναπαίστων περιόδους δύο, τὴν μὲν πεντεκαιτριακοντάμετρον ιθ' κώλων, ὅτι ἔχει μονόμετρα γ', τό τε β' καὶ ια', καὶ ιϛ', τὴν δὲ ἑξ-*

---

1 εἰσὶ δὲ. 2 ἰαμβικοὶ τετράμετροι καταληκτικοί. 3 φέροντι cod. Schneider. 4 ὄντ, ὄντας G. 5 τῶν om. V. 6 (ὑποκριτοῦ cod. D.) ἴαμβοι τετρ. καταληκτικοὶ. 7 καταλ. τε καὶ ἀκαταλ. cod. D. 8 στίχοι ἰαμβικοὶ τετράμετροι cod.; Dübn. 9 τοῦ χοροῦ, οὖ. 10 τριποδ V. Dübn. 11 δ' συζυγ cod. V. 12 δίστιχοι ἴαμβοι δίμετροι καταληκτικοί. 13 τὸ β'. 14 τὸ γ'. 15 ἀνάπαιστον, περίοδοι δύο.

καιτεσσαρακοντάμετρον κγ′ κώλων, ὅτι ἔχει μονόμετρα τρία, V. (ὑφ᾽ ὅ)

1016—1022. Διπλῆ καὶ ἔκθεσις εἰς ἰάμβους τριμέτρους ἀκαταλήκτους ζ′, V. (ὑφ᾽ οὓς)

1022—1038. (δύο διπλαῖ) . . . . . (ὑφ᾽ ὅ)

1039—1062. διπλῆ καὶ [1]ἔκθεσις εἰς ἰάμβους τριμέτρους ἀκαταλήκτους κδ′, V. (ὑφ᾽ οὓς) 1063 . . . . . — 1104 — 1114. τὸ δὲ σπονδὴ σπονδὴ παριπιγραφὴ ἐν εἰσθέσει [2]κῶλον δισπονδεῖον, καὶ ἐν ἐκθέσει (οἱ) [3]ἐπικοὶ ἄλλοι, V. (ὑφ᾽ οὓς)

1115—1126. (διπλῆ) . . . . . (ὑφ᾽ οὓς)

1127—1190. Κορωνίς, [4]ἐξελθόντων τῶν ὑποκριτῶν ὁ χορὸς μόνος καταλιπεὶς διαπεραίνεται συζυγίαν [5]ἀνομοιομερῆ τριαδικὴν οὐ πυκνῶς γενομένην, αἱ [6]πλεῖσται ἐπιρρηματικαὶ δυαδικαί εἰσιν, αὐτὴ δὲ ἔχει μελικὴν μὲν πρώτην (περίοδον) ιγ′ κώλων, στιχικὴν δέ ιϛ′ στίχων, [7]ὃ μάλιστα φιληδεῖ Ἀριστοφάνης, καὶ [8]ὑστέραν τρίκωλον, τὸ α′ παιωνικὸν δίρρυθμον, τὸ β′ καὶ γ′ (καὶ) δ′ ἐξ ἰαμβικῆς βάσεως καὶ τροχαϊκῆς κλειδός, [9]τὸ ε′ καὶ ϛ′ τρίρρυθμα δύο καὶ [10]δίρρυθμα ζ′, η′, ϑ′, ἐν μὲν τῇ β′ περικοπῇ ἐστι [11]παιωνικὰ δίρρυθμα τρία καὶ τρίρρυθμα δύο, δ′ δ᾽ ἐν τῇ στροφῇ, τὸ ι′, ια′ ιβ′, ιγ′, τροχαϊκὰ δίμετρα, δύο μὲν ἀκατάληκτα, δύο δὲ καταληκτικά. V. 1155. (1188.) Αὕτη ἐστὶν ἡ τρίκωλος καὶ [12]αὐτὴ τροχαϊκή, ἀλλὰ διμέτρων δύο μὲν ἀκαταλήκτων ἑνὸς δὲ καταληκτικοῦ V. (ὑφ᾽ ὅ)

1191—1269. Κορωνίς, εἰςίασι γὰρ οἱ ὑποκριταὶ κἄστι κατ᾽ ἀρχὴν προαναφώνησις τὸ ἰοὺ ἰού, ἑξῆς [13]δέ στίχοι ἴαμβοι τρίμετροι ἀκατάληκτοι (οη′), 1269 . . . . . — 1283 εἶτα ἐν εἰσθέσει στίχοι ἰαμβικοὶ τρίμετροι ἀκατάληκτοι β′, εἶτα ἐν [14]ἐκθέσει ἐπικοὶ δύο, εἶτα ἐν [15]εἰσθέσει στίχοι ἰαμβικοὶ τρίμετροι ἀκατάληκτοι γ′, εἶτα ποῦς σπονδεῖος καὶ ἐν [16]ἐκθέσει ἐπικοὶ β′, καὶ στίχοι ἰαμβικοὶ τρίμετροι ἀκατά-

---

1 (εἴσθεσις D.) 2 κώλου διπονδείου. 3 ἐπεὶ κ᾽ ἄλλοι. 4 εἰςελθόντων. 5 ὁμοιομερῆ. 6 πλέκται. 7 ὧ. 8 ὕστερος τρίκωλος. 9 τὸ ε′ καὶ ϛ′ τρίρρυθμος δὲ. 10 δίρρυθμον. 11 παιωνικὸν τρίρρυθμόν τε καὶ δίρρυθμα, δύο δὲ ἐν τῇ στροφῇ, τὸ. 12 αὔτη. 13 (δίστιχοι cod. D.) ἰαμβικοὶ (ἴαμβοι G.) τριμ. καταληκτικοὶ cod. D. 14 ἐκθέσει ἐπικὰ cod. 15 ἐκθέσει. 16 εἰσθέσει.

ληκτοι δ΄, καὶ ἐλεγεῖον Ἀρχιλόχου καὶ στίχοι ἐπικοὶ β΄, 1302 ..... — 1305, *καὶ στίχοι ἰαμβικοὶ τετράμετροι β΄, (ἐν εἰσθέσει) ἴαμβος δίμετρος ἀκατάληκτος* V. 1308 ..... — 1315 *(ὑφ᾽ οὗς)*

1316 — 1319. *Κορωνίς,* [1]*ἐξίασι γὰρ οἱ ὑποκριταὶ καί εἰσιν οἱ πρῶτοι ἐν ἐπεκθέσει στίχοι ἀναπαίστικοὶ δ΄, (ὑφ᾽ οὓς)*

1320 — 1328. *Διπλῆ καὶ ἐν* [2]*εἰσθέσει περίοδος ἑπτακαιδεκάμετρος θ΄ κώλων, ὅτι ἔχει μονόμετρον τὸ ε΄, (ὑφ᾽ ὃ)*

1329 — 1357. *Διπλῆ* [3]*καὶ ἐν ἐπεισθέσει (μέλος) μονοστροφικὸν, (οὗ ἡ μὲν τοῦ ὑποκριτοῦ) περίοδος* [4]*πεντάκωλος Ἰωνικῶν διμέτρων δύο καταληκτικῶν, τριῶν δὲ* [5]*βραχυκαταλήκτων, εἶτα ἐν ἐπεισθέσει* [6]*τοῦ χοροῦ τὸ ἴσον, καὶ πάλιν τὰ ε΄ τοῦ αὐτοῦ μέτρου τοῦ χοροῦ.* (1333) *ἐν τούτοις φέρονται κατά τινας* [7]*παράγραφοι, ἵνα ὁ χορὸς ἀνὰ μέρος αὐτὰ λέγῃ.* (1335) *ἔν τινι οὐ φέρεται διὰ τὰ μέτρα* (fort. *τὰ ε΄ δίμετρα*). (1344) *ἐντεῦθεν ἐν τοῖς ἀντιγράφοις* [8]*οὐ φέρεται τὰ πέντε κῶλα ἀκολούθως, ὡς φέρεται (ἐκεῖ) καὶ ἐνταῦθα ἐστί, ὑφ᾽ ἃ* (1353) *κορωνὶς τοῦ δράματος, ὑμὴν ὑμέναι᾽ ὦ, οὕτως Ἡλιόδωρος.*

V.: *κεκώλισται πρὸς τὰ Ἡλιοδώρου, παραγέγραπται ἐκ Φαείνου καὶ Συμμάχου.*

ΙΠΠΗΣ.

1 — 246. *(Τοῦ δράματος* [9]*πρῶτοι) στίχοι ἰαμβικοὶ ἀκατάληκτοι τρίμετροι ἑκατὸν ἐνενήκοντα τρεῖς, ὧν ὁ τελευταῖος „καὶ ποικίλως πως“,* * [10]*μεθ᾽ οὕς (ἐν ἐκθέσει) ἐπικοί, [τουτέστι δακτυλικοὶ ἑξάμετροι] πέντε, ἑξῆς δὲ* [11]*πάλιν ἐν εἰσθέσει ἰαμβικοὶ ὅμοιοι μ΄, ἐν ἐκθέσει δὲ [τούτων] στίχοι*

---

1 *εἰσίασι.* 2 *ἐπεισθέσει.* 3 *καὶ ἐπὶ τέλει μονοστροφικῶν.* 4 *πάντα κώλων.* 5 *βραχέων καταλήκτων* cod.; D. 6 *τοῦ κόρου* cod.; D. 7 *παράγραφαι.* 8 *οὐ φέρεται οὐ πεντάκωλα ἀκολούθως ὡς φέρεται καί.* 9 V. Θ: nihil nisi haec, *στίχοι ἰαμβικοὶ ἀκατάληκτοι.* 10 *μεθ᾽ οὓς καθ᾽ ὑποβολὴν ἐπικοὶ*, desunt verba inde ab hoc loco (*μεθ᾽ οὓς*) usque ad finem in cod. V. Θ. 11 *πάλιν ἐν ἐκθέσει* Ald.

τροχαϊκοὶ τετράμετροι καταληκτικοὶ πέντε, ὧν (ὁ) τελευταῖος „ἀλλ' ἀμύνου καὶ δίωκε“,* (ὑφ' ὃν)

247—283. Κορωνὶς, ὅτι εἰςέρχεται ὁ χορὸς τῶν ἱππέων, καὶ πάλιν στίχοι τροχαϊκοὶ [1]λζ, V. (ὑφ' οὓς)

284—302. Διπλῆ [2]καὶ εἴσθεσις εἰς περίοδον κώλων ιθ' τροχαϊκῶν, ὧν τὰ μὲν ιε' ἀμοιβαῖα τῶν ὑποκριτῶν δίμετρα [3]ἀκατάληκτα, [4]τὰ δὲ τέσσαρα ἐναλλὰξ ἀκατάληκτα, καὶ μήποτέ εἰσι [5]δύο στίχοι τετράμετροι καταληκτικοί, V. Θ. (ὑφ' ἃ)

303—313. [6]Διπλῆ καὶ περίοδος ἐν ἐπεισθέσει κώλων θ', ἧς τὸ πρῶτον παιωνικὸν [7]δίρρυθμον, τὸ δεύτερον ἐκ κρητικοῦ καὶ δοχμίου, τὰ δὲ λοιπὰ ἑπτὰ παιωνικὰ [8]δίρρυθμα. *ἐν ἐκθέσει [9]δύο στίχοι τροχαϊκοὶ τετράμετροι καταληκτικοί,* (ὑφ' οὓς)

314—381. (διπλῆ) . . . . . (ὑφ' ἃ)

382—390. Διπλῆ καὶ ἐν ἐπεισθέσει περίοδος τοῦ χοροῦ παιωνικὴ [10]ὀκτάκωλος, ἔχουσα τρίρρυθμα [11]πρῶτον καὶ τρίτον, τὰ δὲ λοιπὰ δίρρυθμα. *ἐν ἐκθέσει δὲ στίχοι δύο τροχαϊκοὶ τετράμετροι καταληκτικοί*, (ὑφ' οὓς)

390—408. (διπλῆ) . . . . . (schol. 382ᵇ) *ἑξῆς δὲ τούτων ἐν ἐκθέσει στίχοι δύο ἰαμβικοὶ τετράμετροι καταληκτικοί*, (ὑφ' οὓς)

409—440. Διπλῆ καὶ στίχοι ἴαμβοι λβ', ὧν (ὁ) τελευταῖος „ἀνὴρ ἂν ἡδέως λάβοι.“ V., (ὑφ' ὃν)

441—497. (διπλῆ) . . . . . (ὑφ' οὓς)

498—506. Κορωνίς, [12]ἐξελθόντων γὰρ τῶν ὑποκριτῶν εἶτα καταλειφθεὶς ὁ χορὸς λέγει [13]περιόδους (δύο) ἀναπαίστων [η'], τὴν μὲν προπεμπτικὴν τοῦ ἑτέρου τῶν ὑποκριτῶν οὖσαν δεκάμετρον πεντάκωλον, ὑφ' ὃ διπλῆ κατὰ τὴν δευτερεύουσαν, κομμάτιον, ἄρχεται γὰρ τῆς καλουμένης

---

1 λβ'. 2 καὶ εἴσθεσις περιοδικὴ Θ; περιοδικὴ om. V. Θ. 3 V. Θ. καταληκτικά. 4 τὸ δὲ δ' ἐναλλὰξ ἀκατάληκτον Θ. 5 δίστιχα τετράμετρα καταληκτικά cod. 6 διπλῆ περίοδος καὶ εἴσθεσις κώλων θ'. 7 δίρυθμος cod. D. 8 δίρυθμα cod. D. 9 δὲ στίχοι 10 παιανικὴ Θ. D.; ἑπτάκωλος. 11 α' β' γ' V, ceteri πρῶτον, δεύτερον. 12 εἰσελθόντων. 13 περίοδον ἀναπαίστων η'.

τελείας παραβάσεως, [1] ἑπτάμετρον δέ ἐστι τὸ κομμάτιον τετράκωλον, (ὑφ᾽ ὃ)

507—550. [ἀναπαιστικὴ] Διπλῆ καὶ [2] ἔκθεσις εἰς αὐτὴν τὴν παράβασιν, [3] ἀνάπαιστοι στίχοι καταληκτικοὶ τετράμετροι [4] μα´, *ὧν (ὁ) τελευταῖος „αἱρεσθ᾽ αὐτῷ πολὺ τὸ ῥόθιον“, ἐν εἰσθέσει δὲ κῶλα ἀναπαιστικὰ τέσσαρα, ὧν τὰ μὲν δύο δίμετρα ἀκατάληκτα, τὸ τρίτον μονόμετρον, ὃ καὶ παρατέλευτον ὀνομάζεται, τὸ τέταρτον δίμετρον καταληκτικόν,* (ὑφ᾽ ὃ)

551—610. Διπλῆ, εἶτα ἐπάγεται ἐπιρρηματικὴ συζυγία, ἧς (αἱ μὲν) [5] μελικαὶ περίοδοί εἰσι ιδ´ κώλων, ὧν τὸ πρῶτον [6] χοριαμβικὸν ἰαμβικὴν ἔχον ἐπιμιγμένην ἀκατάληκτον, καὶ τὸ β´ ὅμοιον ἀκατάληκτον, καὶ [7] τὸ γ´ καὶ τὸ δ´, ὅμοιον καὶ τὸ ε´ χοριαμβικὸν [8] καταληκτικόν, καὶ τὸ ς´ καὶ ζ´ ὅμοιον (ἀκατάληκτον), καὶ τὸ η´ [9] καταληκτικόν, τὸ δὲ θ´ καὶ ι´ [10] ἀντισπαστικὰ τρίμετρα καταληκτικά, τὰ δὲ λοιπὰ δ´ [11] ἀντισπαστικὰ δίμετρα, τρία μὲν Γλυκώνεια, τὸ τελευταῖον δὲ Φερεκράτειον. V. Θ. (αἱ δὲ στιχικαὶ) (565) [τὸ ἐπίρρημα στίχων ἐστὶ] ις´ [12] τετραμέτρων τροχαϊκῶν καταληκτικῶν, ὃ φιλεῖ [13] Ἀριστοφάνης.

611—615. (ἐν εἰσθέσει) ἔτι τοῦ χοροῦ ἴαμβοι τρίμετροι ἀκατάληκτοι ε´, τοῦ ὑποκριτοῦ παρερχομένου, (ὑφ᾽ οὓς)

616—623. Διπλῆ [14] καὶ περίοδος τοῦ χοροῦ ὀκτάκωλος, ἧς τὸ α´ τροχαϊκὸν [15] τετράμετρον βραχυκατάληκτον, τὸ δεύτερον [16] ἐν ἐκθέσει παιωνικὸν [17] τετράρρυθμον, τὰ δὲ λοιπὰ ἐν εἰσθέσει, τὸ γ´ παιωνικὸν [18] δίρρυθμον, τὸ δ´ τροχαϊκὸν ἑφθημιμερές, τὸ πέμπτον παιωνικὸν δίρρυθμον, τὸ ς´ τρο-

---

1 Cod.: ἑπτάμετρα δέ εἰσι. τὸ δὲ κομμάτιον τετράμετρον. (ἑπτάμετρον δέ ἐστι Θ). 2 εἴσθεσις cod. 3 ἀνάπαιστοι V. (ceteri: ἀναπαιστικοί). 4 μβ´ G. 5 μέλη καί. 6 Θ: τῶν κ´ χοριαμβικῶν ἔχον ἐπιμιγμένον ἀκατάληκτον. 7 (utrumque τὸ omis. Θ). 8 ἀκατάληκτον cod. 9 ἀκατάληκτον καὶ τὸ θ´, τὸ δε ι´. 10 ἀναπαιστικὸν τρίμετρον καταληκτικόν. 11 ἀναπαιστικὰ τρίμετρα. 12 τετράμετρον τροχαϊκὸν ἀκατάληκτον V. 13 cod. Ἀρίσταρχος, cf. schol. ad pac. 1127. Kusterus. 14 καὶ εἴςθεσις εἰς περίοδον. 15 G: τροχ. τετράμετρον (τρίμετρον superscript.) καταληκτικόν, τὸ β´ ἐν); τρίμετρον ἀκατάληκτον cod. cet. 16 εἰσθέσει. 17 τετράρυθμον cod. D. 18 δίρυθμον cod. D.

χαϊκὸν τρίμετρον ἀκατάληκτον, τὸ ζ′ ὅμοιον, καὶ τὸ η′ τροχαϊκὸν ἑφθημιμερές, (ὑφ᾽ ὅ)

624—682. [1]Διπλῆ (καὶ ἐν ἐκθέσει) στίχοι ἴαμβοι [2]τρίμετροι ἀκατάληκτοι νθ′, V. (ὑφ᾽ οὓς)

683—690. (Δύο) διπλαῖ, ὅτι ἕπεται ἡ ἀντίστροφος τῆς προαποδεδομένης. V, (ὑφ᾽ ὅ)

691—755. Διπλῆ καὶ [3]ἔκθεσις εἰς ἰάμβους τριμέτρους ἀκαταλήκτους ξέ, (ὑφ᾽ οὓς)

756—823. [4]Διπλῆ καὶ στίχοι ε′, ὧν ὁ μὲν α′ καὶ δ′ καὶ ε′ ἴαμβοι τετράμετροι καταληκτικοί, [5]ὁ δὲ β′ καὶ γ′ ἐξ ἰάμβων διμέτρων (καὶ τροχαϊκῶν ἰθυφαλλικῶν), εἶτα ἐν ἐκθέσει ἐστὶ ὁ [6]ἔθιμος δίστιχος ἀνάπαιστος τετράμετρος καταληκτικός, ὑφ᾽ [7]ὃν διπλῆ καὶ [8]ἑξῆς στίχοι ὁμοίως ξγ′. Θ. V, (ὑφ᾽ οὓς)

824—835. Διπλῆ δὲ καὶ εἴσθεσις εἰς περίοδον ἀναπαιστικὴν [9]τεσσαρακαιεικοσάμετρον δωδεκάκωλον, (ὑφ᾽ ὅ)

835—910. Διπλῆ καὶ [10]ἔκθεσις οὐ κατ᾽ ἴσον τοῖς ἀναπαίστοις [11]εἰς ἰάμβους τετραμέτρους καταληκτικοὺς οέ, Θ, V. (ὑφ᾽ οὓς)

911—940. Διπλῆ καὶ εἴσθεσις εἰς ἀμοιβαῖον μέλος τῶν ὑποκριτῶν κώλων τριάκοντα πάντων [12]ἰάμβων, ὧν τὰ πρῶτα δύο μονόμετρα, [13]τὰ ἑξῆς δίμετρα ἀκατάληκτα, τὸ δὲ τελευταῖον τὸ [14]λ′ τρίμετρον καταληκτικόν V, (ὑφ᾽ ὅ) (941) Διπλῆ καὶ (περίοδος) δίκωλος τοῦ χοροῦ ἐν ἐπεισθέσει, [ὧν τὸ πρῶτον ἐκ τροχαϊκῆς βάσεως καὶ ἀναπαιστικῆς καὶ ἑφθημιμερὲς ἢ Ἰωνικὸν, ἀπὸ μὲν τριμέτρου καταληκτικόν, ἀτακτότερον δέ ἔχει τὴν τροχαϊκὴν βάσιν ἑπτάσημον (cod. ἐπίσημον), τὸ δὲ δεύτερον πενθημιμερὲς κοινὸν δακτυλικὸν καὶ ἀναπαιστικὸν] [15]ἐπίτηδες δὲ διαλελυμένη εἰς τὸν πεζὸν λόγον, ἔστι δὲ πολλὰ καὶ παρ᾽ Εὐπόλιδι σεσημειωμένα.

---

1 (Διπλοῖ D.) 2 τρεῖς μετὰ ἀκαταλήκτων. 3 εἴσθεσις. 4 διπλῆ ις′ στίχων Θ). 5 ὁ γ′ V. 6 ἔθιμον διπλῆ ἀνάπαιστος καταληκτική. 7 οὗ Θ. 8 (ἐξ Θ) (στίχων Θ) (ξ′ V., om. Θ). 9 τετράμετρον καὶ εἰκοσίμετρον. 10 εἴσθεσις cod. 11 Θ: εἰς ἰάμβους τριμέτρους (ceteri: εἰς τετράμετρα ἰαμβικὰ καταλ.). 12 ἰάμβου. 13 τὰ ς′. 14 θ′. 15 δὲ διαλελυμένη Θ. διαλελυμένως τὸν πεζὸν λόγον; ἐπίτηδες δὲ διαλελυμένα εἰς τὸν πεζὸν λόγον. D.

943—972. (διπλῆ) . . . . (ὑφ᾽ οὗς)

973—996. *Κορωνὶς, ἐξίασι γὰρ ὑποκριταὶ, καὶ ἐν εἰσθέσει τοῦ χοροῦ ἑξὰς μονοστροφικὴ* [1] *τετρακώλους ἔχουσα τὰς περιόδους ἐκ τριῶν Γλυκωνείων, καὶ τοῦ Φερεκρατείου, συνῆπται δὲ τῇ λέξει καὶ μόνον διακέκριται τὸ Φερεκράτειον, παράγραφοι δὲ* [2] *ἁπλαῖ μὲν πέντε, ἡ δὲ ϛ′ καὶ μετὰ κορωνίδος,*

997—1110. [*Διπλῆ*] *ὅτι* [3] *εἰςίασιν οἱ ὑποκριταὶ, καὶ εἴσιν ἴαμβοι τρίμετροι ἀκατάληκτοι ιη′,* (1014) *ἐν ἐκθέσει στίχοι ϛ′ (ἐπικοὶ)* V. *καὶ* (1020) [4] *ἐν εἰσθέσει στίχοι ἰαμβικοὶ θ′* V. (1030) *cf. schol. 1026: *ἐν ἐκθέσει δὲ στίχοι ε′ (ἐπικοὶ)** 1035 . . . . . — 1037, (1037) [5] *ἐν ἐκθέσει ἔπικοὶ δ′ καὶ* (1041) *ἐν εἰσθέσει ἴαμβοι δέκα. Θ.* 1050 . . . . . — 1060, (1060) *[6] *ἐν εἰσθέσει δ᾽ ἴαμβοι ἕξ** (1067) cf. schol. 1067: *ἐν ἐκθέσει ἐπικοὶ τρεῖς.* (1070) cf. schol. 1070: *ἐν εἰσθέσει δὲ ἴαμβοι δέκα, σὺν οἷς προαναφωνεῖ ἅμα τὸ εἶεν* V. *Θ.* (1080) **ἐν ἐκθέσει ἐπικοὶ ἑκκαίδεκα** (1096 . . . .— 1110 (ὑφ᾽ οὗς)

1111—1150. *Διπλῆ* [7] *καὶ ἐν εἰσθέσει μέλος μονοστροφικὸν* [8] *ἀμοιβαῖον περιόδων τεσσάρων ἐναλλὰξ τοῦ χοροῦ* [9] [*ἐν ἐκθέσει*], *δεκάκωλοι δέ εἰσιν αἱ περίοδοι* [10] *Ἰωνικαὶ* [*δὲ*] *ἀπὸ μείζονος, ὧν τὰ μέν ἐστιν ἑφθημιμερῆ, δυὸ δὲ ἡμιόλια, τὸ τέταρτον καὶ τὸ δέκατον,* (ὑφ᾽ ἃ)

1150—1262 (διπλῆ) . . . . . (ὑφ᾽ οὗς)

1263—1315. *Κορωνὶς δέ, ἐξίασι γὰρ οἱ ὑποκριταὶ, καὶ ἔστι συζυγία ἐπιρρηματική,* [11] *ἧς αἱ μὲν μελικαὶ περίοδοι δεκάκωλοί εἰσι, καί αὐτῶν τὸ μὲν πρῶτον* [12] *ἴαμβον ἑφθημιμερὲς, τὸ δὲ β′ δακτυλικὸν τρίπουν* [13] *εἰς δισσυλλαβίαν,* (*τὸ τρίτον ἐκ τροχαϊκῆς βάσεως καὶ δακτυλικοῦ τρίποδος εἰς δισσυλλαβίαν*), [14] *τὸ δὲ δ′* [15] *ἑφθημιμερὲς τροχαϊκόν, τὸ ε′ ἐκ τροχαϊκῆς βάσεως καὶ* [16] *δακτυλικοῦ πενθημιμεροῦς, τὸ ϛ* [17] *ἴαμβον*

---

1 *τετράκωλος οὖσα.* 2 *ἁπλοῖ* cod. D. 3 cod. *εἰώθασιν* D. 4 *ἐν ἐκθέσει* cod. 5 cod. *εἰσθέσει ἐπικά.* 6 *ἐν ἐκθέσει.* 7 *καὶ ἐν εἰσθέσει μέλος Θ, καὶ* omis. V. ante *μέλος,* ceteri: *καὶ εἴσθεσις καὶ μέλος.* 8 *ἀμοιβαίων Θ.* 9 *ἐν* om. V. 10 *Ἰωνικὸν δὲ ἀπὸ μείζονος* (*Ἰωνικῶς ἀπὸ* V.) (*Ἰωνικὴ ἀπὸ Θ.*). 11 *ἧς* Dind. codic. *ὡς.* 12 *ἴαμβον Θ.* (cet. *ἰαμβικὸν*). 13 *εἰς δισσύλλαβον Θ.* 14 *τὸ δὲ* V. ceteri *τὸ δ′.* 15 *τροχαϊκὸν τρίπουν ἑφθημιμερές,* (*ἑφθημιμερὲς τροχαϊκὸν Θ*) *τὸ ε′ ἐπικὸν ἑφθημιμερές.* 16 *δακτυλικῆς πενθημιμερές.* 17 *ἴαμβον Θ,* ceteri: *ἰαμβικὸν.*

δίμετρον ἀκατάληκτον, [1]τὸ ζ' ὁμοίως τῷ ε', τὸ η' προσοδιακὸν δωδεκάσημον, [2]τὸ ς' καὶ η' διαφόρως προσέλαβε, τὸ θ' ἀναπαιστικὸν (ὅμοιον), τὸ ι' [3]ἴαμβον τρίμετρον [4]καταληκτικόν, V. Θ, (αἱ δὲ στιχικαὶ περίοδοι ..... (ὑφ' οὓς)

1316—1408. (διπλῆ καὶ) στίχοι [5]ἐν ἐπεκθέσει ἀναπαιστικοὶ τετράμετροι καταληκτικοὶ [6]ιθ' (1335), ἐν εἰσθέσει ἴαμβοι τρίμετροι καταληκτικοὶ οδ', καὶ μετὰ [7]τὸν τελευταῖον κορωνὶς ἡ τοῦ δράματος.

ΝΕΦΕΛΑΙ.

457—466. (Διπλῆ καὶ) [ἡ] περίοδος ἑνδεκάκωλος, ὧν τὸ μὲν πρῶτον τροχαϊκὸν δίμετρον ἀκατάληκτον, τὸ δεύτερον τροχαϊκὸν τρίμετρον καταληκτικόν, τὸ γ' [8]δάκτυλος πενθημιμερής, τὸ δ' ἀνάπαιστος πενθημιμερής, τὸ πέμπτον [9]Φερεκράτειον ἀτελές, τὸ ς' ἰαμβικὴ βάσις, τὸ ζ' ἀναπαιστικὴ [10]προσοδιακὴ περίοδος δωδεκάσημος καὶ τὸ η', ἀλλὰ συνῆπται τῷ ἑξῆς [11]ἰάμβῳ πενθημιμερεῖ, τὸ ι' [12]δακτυλικὸν (τρίπουν εἰς) τροχαῖον, τὸ ια' τρισύλλαβος κατὰ πόδα κρητικόν, V. (ὑφ' ὅν)

467—475. (διπλῆ καὶ) [ἡ] περιόδος ἐννεάκωλος, ὧν τὸ πρῶτον χοριαμβικὸν ποιεῖ συζυγίαν, τὸ β' ἀνάπαιστον [13]προσοδιακὸν δωδεκάσημον (καὶ) τὸ γ' [14]ἴαμβος πενθημιμερής, συνῆπται δὲ καὶ τὸ [15]ἑξῆς (δάκτυλος) ἑφθημιμερὴς καὶ (ἀνάπαιστος πενθημιμερής), καὶ γὰρ τὸ β' ἔπος, [16]τὸ ς' δάκτυλος πενθημιμερής, [17]καὶ τὸ ζ' (ἴαμβος), καὶ τὸ η'

---

1 ceteri: τὸ ζ' τροχαϊκὸν δίμετρον ὑπερκατάληκτον. 2 τὸ η' προοδικὸν V. τὸ ζ' καὶ η' διαφόρως προσέβαλον, τὸ θ' Θ. ceteri: τὸ η' προῳδικὸν δωδεκ. διάφορον προσέλαβε. 3 ἴαμβον Θ, ceteri ἰαμβικὸν. 4 καταληκτ. Θ, ceteri ἀκαταλ. 5 ἐν ἐκθέσει. 6 ιε'. 7 τὸ. 8 δακτυλικὸς. 9 Φερεκράτιον. 10 (προσῳδιακὸν. cod. D.) 11 ἰαμβικῷ. 12 δακτυλικὸν τροχαῖον. 13 (προσῳδιακὸν cod. D.) 14 ἰαμβικὸν. 15 ἑξῆς ἀναπαιστικὸν ἑφθημιμερὲς, καὶ γὰρ τὸ β' ἔπος. 16 τὸ καὶ δακτυλικὸν. 17 καὶ τὸ ζ'. καὶ τὸ η'. συνῆπται δὲ τῷ ἑξῆς ὄντι ἀναπαιστικῷ. καὶ γὰρ τὰ δύο τῶν λεγομένων χοιριλείων.

(δάκτυλος πενθημιμερὴς) συνῆπται τῷ ἑξῆς ὄντι ἀναπαιστικῷ (προσοδιακῷ), καὶ γὰρ τὰ δύο τὸ λεγόμενον χοιρίλειον. V.

476—477. *ἐν ἐκθέσει δίστιχον ἀναπαιστικὸν τετράμετρον, *εἴωθε γὰρ μετὰ τὸ ᾆσαι ἐπάγειν [1]δίστιχον. V. (ὑφ᾽ ὅ) .....

518—562. (520) [2]*Διπλῆ καὶ ἔκθεσις εἰς τὴν παράβασιν ..... [οὐχ ἡ αὐτὴ δέ ἐστιν, οὐδὲ τοῦ αὐτοῦ μέτρου τῇ ἐν ταῖς Νεφέλαις πρώταις, ἀλλ᾽ ὡς ὀλίγῳ πρότερον εἴρηται τοῦ καλουμένου Εὐπολιδείου].*

804—814. χορίαμβος δίμετρος ἀκατάληκτος, [3]χορίαμβος δίμετρος καταληκτικός, ἴαμβος πενθημιμερής, ἀπὸ χοριάμβου βάσεως εἰς χορίαμβον, ἴαμβος δίμετρος καταληκτικός, ἴαμβος δίμετρος ἀκατάληκτος, ἀπὸ χοριάμβου βάσεως εἰς ἴαμβον, χοριαμβικὸν τρίμετρον ἀκατάληκτον, (ἴαμβος δίμετρος ἀκατάληκτος), χορίαμβος ἑφθημιμερής, V. (ὑφ᾽ οὕς)

889—948. Διπλῆ καὶ κορωνὶς, ἀποχωρησάντων τῶν ὑποκριτῶν, μέλος δὲ τοῦ χοροῦ οὐ κεῖται, ἀλλὰ γέγραπται μὲν [4]ἐν μέσῳ „χοροῦ", καὶ ἕπεται [5]ἐν εἰσθέσει (περίοδος) ἀναπαιστικὴ τῶν ὑποκριτῶν, [6]διὸ καὶ τὰ πρόσωπα [7]οὐ τελείας ἔχει τὰς συζυγίας, ἔστι δὲ τὰ πάντα κῶλα οδ΄, ὧν τὰ πρῶτα δ΄ ἀναπαιστικά. V. [.....] .....

1131—1153. Κορωνὶς, εἰςιόντων τῶν ὑποκριτῶν καὶ [8]εἴσθεσις παρὰ τοὺς τετραμέτρους, [9]εἰσὶ γὰρ οἱ ἑξῆς [10]ἴαμβοι τρίμετροι κγ΄. R. V. (ὑφ᾽ οὕς) 1154— ..... *Διπλῆ καὶ εἴσθεσις εἰς μέλος ἀμοιβαῖον τῶν ὑποκριτῶν εἰκοσάκωλον, τὸ μὲν πρῶτον ἐξ ἰαμβικῆς βάσεως .....*

1170—1205. [11]Διπλῆ εἶτα ἐν εἰσθέσει προαναφώνησις τὸ ἰοῦ ἰοῦ, καὶ ἴαμβοι τρίμετροι λε΄ ἐν ἐκθέσει R. V.

1259—1302. (ἐν εἰσθέσει) προαναφώνημα τὸ ἰὼ μόι μοι, καὶ τὸ ἔα, διὸ [12]διπλῆ καὶ (ἐν ἐκθέσει) στίχοι ἰαμβικοὶ τρίμετροι τεσσαράκοντα γ΄, V. (ὑφ᾽ οὕς)

---

1 δίστιχα. 2 Διπλῆ εἴσθεσις. 3 ἴαμβος δ. ἀκατάληκτος. 4 ἐν μέσῳ χοροῦ. 5 ἐν θέσει ἀναπαιστικῇ V, εἰς θέσιν ἀναπαιστικὴν Ald. 6 διὸ καὶ Ernestius, καὶ διὰ Ald. 7 οὐδὲ τελ. 8 εἴσθεσις R. 9 ἔστι γὰρ V. 10 ἰαμβικὰ τρίμετρα. 11 (V.: ἰοῦ ἰοῦ. διπλῆ, εἶτα καὶ) εἴσθεσις, εἰς προαναφώνησιν τὸ ἰοῦ ἰοῦ, καὶ ἴαμβοι τρίμετροι ε΄ ἐν εἰσθέσει R. V. 12 διπλή.

1303 — 1320. *Κορωνὶς δὲ καὶ μέλος τοῦ χοροῦ κώλων ιη', ὧν τὸ πρῶτον ἰαμβικὸν τρίμετρον ἀκατάληκτον, καὶ (ἐν εἰσθέσει* [1]*κῶλα τρία, ὧν τὸ πρῶτον Ἰωνικὸν* [2]*ἡμιόλιον* R. V.), *τὰ δὲ τρία κῶλα τροχαϊκὰ ἀκατάληκτα ἐκ* [3]*κατακλεῖδος καὶ βάσεως τρίμετρον ἀκατάληκτον, καὶ τὸ ἐκ χοριάμβου βάσεως καὶ χοριάμβου ἡμιολίου, ὥστε συλλαβὴν ἐνδεῖν τοῦ καλουμένου σαπφικοῦ ἑνδεκασυλλάβου. Θ, (ὑφ' ἅ)*

1320 — 1344. *Διπλῆ* [4]*καὶ εἴσθεσις εἰς ἰάμβους τριμέτρους ἀκαταλήκτους εἴκοσι τρεῖς. Θ.*

1345 — 1352. **Διπλῆ* [5]*καὶ ἐπῳδικὴ τετρὰς, ὧν τὰ μὲν περιττὰ ὅμοια τοῖς ἀνωτέρω, τὰ δὲ ἄρτια Ἰωνικὰ ἡμιόλια,* [.....] *ἐν ἐκθέσει δὲ στίχοι δύο ἰαμβικοὶ τετράμετροι καταληκτικοί,* [*ὅμοιοι τοῖς ἑξῆς*]* *(ὑφ' οὗς)*

1353 — 1385. (*Διπλῆ καὶ*) *στίχοι ὅμοιοι τῷ διστίχῳ λγ', ὧν* (*ὁ*) [6]*τελευταῖος „ἐξέφερον ἂν καὶ προυςχόμην."*

1444 — 1510. **Διπλῆ καὶ* [.....] [7]*μεσῳδικὴ τριὰς, δύο ἑκατέρωθεν ἔχουσα κῶλα* (*ἰαμβικὰ*) ..... (1452) *ἐν ἐκθέσει ἴαμβοι τρίμετροι ἀκατάληκτοι μα', ὧν* (*ὁ*) *τελευταῖος „ἐμοὶ ποιήσω, κεἰ σφόδρ' εἴσ' ἀλαζόνες", εἶτα* (*ἐν εἰσθέσει*) *ἀναφώνημα τὸ ἰοὺ ιού, καὶ πάλιν* (*ἐν ἐκθέσει*) *ἴαμβοι ιε', καὶ* (*τὸ*) *τελευταῖον τοῦ δράματος ἀναπαιστικὸν τετράμετρον καταληκτικόν, ἐφ'. ᾧ κορωνὶς ἡ καὶ τὸ δρᾶμα ἀποπερατίζουσα.**

V.: [8]*κεκώλισται ἐκ τῶν Ἡλιοδώρου, παραγέγραπται ἐκ τῶν Φαείνου καὶ Συμμάχου καὶ ἄλλων τινῶν.*

ΑΧΑΡΝΗΣ.

1 — 203. [*Ἡ εἴσθεσις τοῦ δράματος ἄρχεται ἐκ συστηματικῆς περιόδου καὶ ἑξῆς ἐκ προσώπων ἀμοιβαίων, οἱ δὲ*] *στίχοι εἰσὶν ἰαμβικοὶ τρίμετροι ἀκατάληκτοι σα', ὧν* (*ὁ*) *τελευταῖος „ἐγὰ δὲ φεύξομαί γε τοὺς Ἀχαρνέας", ὁ μέντοι μγ'*

---

1 *τρία κῶλα* V. 2 *ἡμιόλειον* R. 3 *κατακλίσεως.* 4 *ἡ εἴσθεσις.* 5 *καὶ εἴσθεσις εἰς ἐπῳδικὴν τριάδα ἢ τετράδα κώλων ἕξ* (fort. *τετράδα ἢ τριάδα κώλων ἕξ*). 6 *τελευταῖον.* 7 cod. *μεσῳδικὴ, τρία ἑκατέρωθεν* Herm. 8 *κεκόλλισται.*

[1]κωλάριον Ἰωνικὸν ἀπ' ἐλάσσονος καὶ ρκα' (ἴαμβος) πενθημιμερής, ἐξαιρείσθωσαν καὶ αἱ παρεπιγραφαί, (ὑφ' οὓς)

204—232. Κορωνίς, εἰςέρχεται γὰρ ὁ χορὸς διώκων τὸν Ἀμφίθεον καὶ ἔστι μεταβολικὸν μέλος ἐκ δύο μονάδων [2]μονοστροφικόν, [ὧν ἡ μὲν πρώτη] ιδ' κώλων [3]ἔχον τὰς περιόδους, ὧν δ' μὲν ἐν ἐκθέσει εἰσὶ [4]τροχαϊκοὶ καταληκτικοὶ τετράμετροι, εἶτα ἐν [5]εἰσθέσει κῶλα παιωνικὰ ἕνδεκα κρητικοῖς ἐπιμεμιγμένα, καὶ τὸ ς' καὶ τὸ ὄγδοον καὶ δέκατον [6]τρίρρυθμα, τὰ δ' ἄλλα δίρρυθμα, (ὑφ' ἅ)

232—241. (διπλῆ) . . . . . (ὑφ' οὓς)

242—262. Διπλῆ δὲ μετὰ κορωνίδος, ὅτι εἰςίασιν οἱ ὑποκριταί, καί εἰσιν [7]ἴαμβοι (κα', ὑφ' οὓς)

263—280. Διπλῆ καὶ μέλος, οὗ ἡγεῖται περίοδος (δ' ἰάμβων τριμέτρων), ἡ περικοπὴ κώλων ιζ' τοῦ ὑποκριτοῦ, ἧς πρῶτα μέν [8]εἰσιν η' ἐν εἰσθέσει ἰαμβικὰ δίμετρα, ἀκατάληκτα μὲν β', τὸ δὲ γ' καταληκτικόν, τὰ δὲ ἄλλα ε' [9]ἀκατάληκτα . . . . . (274) ἐν εἰσθέσει κῶλα τρία [10]ἰσόρρυθμα, ὧν τὰ δύο ἰαμβικὰ δίμετρα, τὸ δὲ ἓν μονόμετρον . . . . . (ὑφ' οὓς διπλῆ) 280—84 . . . . . (ὑφ' ἅ)

284—304. Διπλῆ, εἶτα ἕπεται δυὰς μονοστροφικὴ ἀμοιβαία τὰς περιόδους ἔχουσα δεκακώλους ἐκ στίχων δύο τροχαϊκῶν τετραμέτρων καταληκτικῶν, καὶ κώλων η', ὧν τοὺς μὲν στίχους ὁ ὑποκριτὴς λέγει, τὰ δὲ κῶλα ὁ χορός, [11]πρώτης τοίνυν ἐστὶν ἐν εἰσθέσει κατὰ τὸ ἴσον [12]τοῖς χορικοῖς (scil. κώλοις) δόχμια β', ἃ ποιεῖ συζυγίαν, καὶ (τῆς δευτέρας) παίωνες τρεῖς καὶ (δύο κατὰ) διαίρεσιν, [τῶνδὲ δικώλων τούτων τὸ μὲν τῆς πρώτης ἐστὶν „ἀπολεῖς ἄρα τὸν ἥλικα τόνδε φιλανθρακέα", τὸ δὲ τῆς δευτέρας „οὗτοί σοι χαμαί"], ἕπεται δὲ τοῖς δυσὶ κώλοις στίχος τροχαῖος ὅδε „ἀντὶ ποίας αἰτίας", καὶ ἐν εἰσθέσει τὰ λοιπὰ κῶλα ς' παιωνικὰ δίρρυθμα, (303) ἕπεται τῇ δυάδι δίστιχον; ὃ τοῖς

---

1 κομμάτιον ἀπ' ἐλάσσονος. 2 μονοστροφικῶν. 3 ἔχει. 4 τροχαϊκαὶ καὶ καταληκτικαί. 5 ἐκθέσει. 6 cod. δίρρυθμα et paulo infra τρίρρυθμα Bentl. 7 ἰαμβεῖα. 8 εἰσιν η'. ἐν. 9 καταληκτικά. 10 ἰσάριθμα. 11 πρῶτος τοίνυν ἐστὶν ἐν ἐκθέσει. 12 χορικοῖς, ἃ ποιεῖ δοχμὸν συζυγίαν καὶ παίωνας τρεῖς καὶ διαίρεσιν, τῷ δὲ δικώλῳ τούτῳ τὸ μὲν πρῶτον.

μέλεσιν ἐξ ἔθους ὑπάγουσιν, ὅπερ ἐστὶ τετράμετρον τροχαϊκὸν καταληκτικόν, (ὑφ' ὃ)

305—334. (διπλῆ) . . . . . (ὑφ' οὓς)

335—346. Διπλαῖ [δὲ] δύο, [ἣ] ὅτι ἡ ἑτέρα ἕπεται δυάς, ἡ ἀντιστρέφουσα τῇ ἀποδεδομένῃ, ἧς ἡ ἀρχὴ „ὡς ἀποκτενῶ κέκραχθε“ τέλος δὲ τῆς πρώτης „οὐ προδώσω ποτέ“, τῆς δὲ δευτέρας „τῇ στροφῇ γίνεται“, ὑφ' ὃ

347—357. Διπλῆ καὶ ἐν [1] ἐκθέσει στίχοι ἰαμβικοὶ ιά, (ὑφ' οὓς)

358—365. Διπλῆ καὶ εἴσθεσις εἰς περίοδον τοῦ [2] χοροῦ πεντάκωλον δοχμίαν, [3] ὄντων διπλῶν μὲν τῶν δύο πρώτων, ἁπλῶν δὲ τριῶν τῶν λοιπῶν. *ἐν ἐκθέσει δὲ στίχοι ἰαμβικοὶ τρίμετροι ἀκατάληκτοι β' . . . . .* (ὑφ' οὓς)

366—406. (διπλῆ) . . . . . (ὑφ' οὓς)

407—489. Ἐν [4] εἰσθέσει μονόμετρον ἰαμβικόν, μεθ' ὃ [5] ἔκθεσις εἰς στίχους ἰαμβικοὺς ἀκαταλήκτους τριμέτρους (πγ'), (ὑφ' οὓς)

490—495. Διπλῆ καὶ τριὰς μεσῳδική, ἧς αἱ μὲν ἑκατέρωθεν (περίοδοί) εἰσι δίκωλοι διπλῶν δοχμίων, ἡ δὲ μέση [6] δίστιχος ἴαμβος τρίμετρος ἀκατάληκτος, (ὑφ' ὃ)

496—556. (διπλῆ) . . . . (557) ἐν εἰσθέσει δὲ ἰαμβικὴν τὴν „ἄληθες ὦ πίτριπτε“, ὑφ' ὃ

565—571. Διπλῆ καὶ εἴςθεσις εἰς περίοδον [7] ἑπτάκωλον, ἧς τὰ μὲν ἄλλα ἐστὶ δόχμια, ἁπλοῦν δὲ τὸ (τρίτον καὶ) τέταρτον, διπλοῦν δὲ τὸ ἕκτον, τὸ δὲ πέμπτον ἰαμβικὸν [8] τρίμετρον ἀκατάληκτον (καὶ τὸ ἕβδομον), (ὑφ' ὃ)

572—625. (διπλῆ) . . . . . (ὑφ' οὓς)

626—658. (Κορωνίς), ἐξιόντων τῶν ὑποκριτῶν ὁ χορὸς λέγει τὴν τελείαν παράβασιν, τῆς δὲ παραβάσεως τὸ μὲν κομμάτιόν ἐστι στίχων δύο ἀναπαίστων τετραμέτρων καταληκτικῶν, [9] αὐτὴ δὲ ἡ παράβασις ἐξ ὁμοίων στίχων λβ', (ὑφ' οὓς)

659—664. Διπλῆ καὶ εἴσθεσις εἰς τὸ καλούμενον πνῖγος καὶ τὸ μακρὸν καὶ αὐτὸ ἀναπαιστικόν, [ὥσπερ καὶ ἡ

1 εἰσθέσει. 2 χορικοῦ. 3 ὧν διπλῶν . . . . . πρῶτον . . . . . τὸ λοιπόν. 4 ἐκθέσει. 5 ἐκθέσεις. 6 δίστιχος ἰαμβικὴ δίμετρος. 7 ὀκτάκωλον. 8 δίμετρον. 9 αὕτη.

κατακλεὶς ἐκ διμέτρου μὲν ἑνὸς τοῦ τελευταίου καταληκτικοῦ, ἀκαταλήκτων δὲ [1]*ε΄, ἐπὶ τῷ τέλει τῆς παραβάσεως παράγραφος, ὁμοίως δὲ καὶ τῷ τοῦ πνίγους*] (*ὑφ᾽ ὅ*)

665—718. *Διπλῆ καὶ ἐπιρρηματικὴ συζυγία, ἧς αἱ μὲν μελικαὶ* (*περίοδοί*) *εἰσι κώλων ια΄ παιωνικῶν, ὧν τὰ μὲν πρῶτα* [2]*δ΄ τρίρρυθμα, τὸ δὲ ε΄ δίρρυθμον, εἶτα ἐν* [3]*ἐκθέσει τετράρρυθμα δύο, καὶ ἐν* [4]*εἰσθέσει τρία μὲν δίρρυθμα, ἓν δὲ τρίρρυθμον,* (*αἱ δὲ στιχικαὶ περίοδοι*) . . . . . (*ὑφ᾽ οὓς*)

719—835. *Κορωνὶς, ὅτι ἐπεισίασιν* (*οἱ ὑποκριταί*), *καὶ εἴσι στίχοι ἰαμβικοὶ ἀκατάληκτοι* (*ρ*)*ις΄* . . . . . (*ὑφ᾽ οὓς*)

836—859. (*Κορωνίς*). *Ἐξελθόντων τῶν ὑποκριτῶν καὶ μένοντος τοῦ χοροῦ* [5]*μετάβασις εἰς μονοστροφικὴν περιόδων ἑξακώλων τετράδα, ὧν ἡγοῦνται στίχοι ἰαμβικοὶ τετράμετροι καταληκτικοὶ δύο, μεθ᾽ οὓς* (*ἐν εἰσθέσει*) *κῶλα δίμετρα ἀκατάληκτα,* [*τὸ δ᾽ αὐτὸ καὶ ἐπὶ τῶν ἑξῆς τριῶν περιόδων, καὶ αἱ μὲν πρῶται παραγράφῳ, ἡ δὲ τελευταία κορωνίδι σημειοῦται*] (*ὑφ᾽ ἅ*)

860—928. *Κορωνίς, εἰςίασι γὰρ οἱ ὑποκριταὶ, καὶ εἴσιν ἴαμβοι ξέ,* (*ὑφ᾽ οὓς*)

929—934. *Διπλῆ καὶ μετάβασις εἰς μονοστροφικὴν δυάδα,* [6]*διστίχους ἔχουσαν τὰς περιόδους,* (*ὑφ᾽ ὅ*)

935—946. (*διπλῆ*) . . . . . (*ὑφ᾽ ὅ*)

947—948. (*Δύο*) [7]*διπλαῖ καὶ ἕπεται ὁμοία ἐκ τῶν ἑφθημιμερῶν τῇ πρώτῃ.* (*ὑφ᾽ ὅ*)

949—951. *Διπλῆ καὶ ἄλλη περίοδος τοῦ χοροῦ, ἰαμβικὴ καὶ αὕτη, ἐκ τριῶν μὲν διμέτρων ἀκαταλήκτων καὶ τετάρτου καταληκτικοῦ,* (*ὑφ᾽ ὅ*)

952—970. *Διπλῆ δὲ καὶ ἔκθεσις εἰς ἰάμβους δύο*..... *ὑφ᾽ ὅ*

971—999. *Κορωνίς, ὑποχωρησάντων τῶν ὑποκριτῶν καὶ ἔστι συζυγία κατὰ περικοπὴν ἀνομοιομερής, φαντασίαν παρέχουσα ἐπιρρήματος, ὅτι τὰς στιχικὰς περιόδους οὐκ ἔχει ἐκ τοῦ αὐτοῦ στίχου, ἀλλ᾽ οὐδ᾽ εἰσὶ παρεισβατικαὶ πρὸς τὸ θέατρον, αἱ μὲν* [8]*προηγητικαὶ αὗται περίοδοί εἰσιν ἑπτά-*

---

1 *ἕξ.* 2 *γ΄ τρ. τὸ δὲ δ΄.* 3 *εἰσθέσει.* 4 *ἐκθέσει.* 5 *μετάβασις εἰς σύστημα μονοστροφικὸν περιόδων ἑξακώλων δ΄.* 6 *διστιχεῖς.* 7 *διπλῆ.* 8 *προηγητικαὶ, καὶ αὐτοῖς περίοδοί εἰσιν ἑπτά, κῶλα παιωνικὰ ἐκ μονομέτρου καὶ τετραμέτρου δὶς, κἀκ τριῶν μέτρων.*

κωλαι παιωνικαὶ ἐκ μονομέτρου καὶ τετραρρύθμων δύο κἀκ τεσσάρων διρρύθμων, (977), αἱ δὲ ἀκολουθητικαὶ περίοδοί εἰσι δεκάκωλοι ἐξ ἐννέα παιωνικῶν [1]τετραρρύθμων, καὶ ἑνὸς τετραμέτρου τροχαϊκοῦ καταληκτικοῦ, (ὑφ᾽ ὃν)

1000—1007. (Κορωνὶς, ὅτι) εἰςίασιν οἱ ὑποκριταὶ R . . . . . (ὑφ᾽ οὓς)

1008—1017. Διπλῆ δὲ καὶ περίοδος ἑπτάκωλος ἀμοιβαία, ἧς [2]τὸ πρῶτον ἐν εἰσθέσει ἰαμβικὰ δίμετρα καταληκτικὰ δύο, καὶ ἐν εἰσθέσει κῶλα δ′, καὶ ἐν εἰσθέσει κῶλον ἓν ὅμοιον τῷ πρώτῳ καὶ πέντε ἐν παρεκθέσει ἰαμβικὰ ἑφθημιμερῆ, ἐξ ὧν ἀμφοτέρων γίνονται στίχοι ὅμοιοι τοῖς δύο ἕξ. ἐν εἰσθέσει δὲ κῶλον ὅμοιον τῷ πρώτῳ, ἑπτὰ στίχοι ὁμοίως ἰαμβικοὶ τετράμετροι καταληκτικοί, (ὑφ᾽ ὃν)

1018—1036. (διπλῆ) . . . . . (ὑφ᾽ οὓς)

1037—1046. (Δύο) διπλαῖ, αὕτη γάρ ἐστιν ἡ περίοδος ὁμοίως τῇ ἀνωτέρᾳ ἑπτάκωλος ἀντιστρέφουσα, (ὑφ᾽ ὃ)

1047—1142. (διπλῆ) . . . . . (ὑφ᾽ οὓς)

1143 — 1173. Κορωνίς καὶ εἴσθεσις εἰς μέλος τοῦ χοροῦ προῳδικόν, (τριάδα·) περιόδων τριῶν [ὧν] ἐστι πρώτη ἀναπαιστικὴ [τριας] τριςκαιδεκάμετρος [3]ἑπτάκωλος, τέλος δὲ αὐτῆς „ἀνατριβομένῳ τὲ τὸ δεῖνα“. (ὑφ᾽ ὃ)

1174—1189. Κορωνίς, εἰςέρχεται γὰρ ὁ ὑποκριτής, καὶ εἴσιν [4]ἴαμβοι τρίμετροι καταληκτικοὶ ις′, (ὑφ᾽ οὓς)

1190—1209. (διπλῆ) . . . . . (ὑφ᾽ οὓς)

1210—1213. Διπλῆ (καὶ) περίοδος [5]πεντάκωλος, ἧς τὸ πρῶτον ὅμοιον τῷ πρὸ αὐτοῦ, δίμετρον ἀκατάληκτον, τὸ τρίτον [6]ἰαμβικὸς (στίχος) ἐν ἐκθέσει, τὸ τέταρτον ἐν εἰσθέσει ἰαμβικὸν ἡμιόλιον, τὸ πέμπτον ἰαμβικὸς στίχος.

1214—1221. Διπλῆ καὶ δυάδες τρεῖς, δικώλους, ἔχουσαι τὰς περιόδους ἐξ ἰάμβου τριμέτρου ἀκαταλήκτου ἐκκει-

---

1 τετραμέτρων. 2 fort.: τὰ πρῶτα ἐν εἰσθέσει ἰαμβικὰ δίμετρα ἀκατάληκτα δύο καὶ ἓν ἐν ἐπεισθέσει καταληκτικόν, καὶ κῶλα δ′, ἐν ἐκθέσει κῶλον ἓν ὅμοιον τῷ πρώτῳ καὶ τὸ πεμπτὸν ἐν εἰσθέσει ἴαμβος ἑφθημιμερής, ἐξ ὧν ἀμφοτέρων γίνεται στίχος (ἐν παρεκθέσει) ὅμοιος τῶν δύο ἑξῆς, τὸ ς′ ἐν εἰσθέσει κῶλον ὅμοιον τῷ πρώτῳ, ὁ ἕβδομος στίχος ὁμοίως (sc. ἐκκείμενος) ἴαμβος τετράμετρος καταληκτικός 3 ὀκτάκωλος. 4 ἰαμβεῖα τρίμετρα καταληκτικά. 5 δεκάκωλος. 6 ἰαμβικὸν . . . . . εἰσθέσει.

μένου, τῆς μὲν πρώτης δυάδος [1]*τὸ δεύτερον παιωνικὸν δίρρυθμον τὸ „προςλάβεσθ' ὦ φίλοι,“ (ὑφ' ὅ)*

1222—1229. *(διπλῆ) ..... (1230) ἐν εἰσθέσει ἴαμβοι δίμετροι ἀκατάληκτοι.* Vict. *(ὑφ' οὓς κορωνὶς τοῦ δράματος).*

ΣΦΗΚΕΣ.

1. *Κατ' ἀρχὴν στίχοι ἴαμβοι τρίμετροι ἀκατάληκτοι σκθ', ὧν (ὁ) τελευταῖος „πολλῶν δικαστῶν σφηκίαν διασκεδῶ.“*

248. *τὸ δὲ μέτρον ἐντεῦθεν ἤλλαξεν, ἔστι* [2]*γὰρ μικτόν, συντεθὲν ἔκ τε ἰαμβικοῦ* [3]*διμέτρου ἀκαταλήκτου καὶ ἰθυφαλλικοῦ. [ὁ δὲ ἰθύφαλλος τροχαϊκὴν συζυγίαν ἔχει δίμετρον βραχυκατάληκτον, τουτέστι τρεῖς τροχαίους].*

1277. *Ἡλιόδωρος, μετὰ τὸν στίχον τὸν „γλωττοποιεῖν εἰς τὰ πορνεῖ' εἰςιόνθ' ἑκάστοτε“ εἰσὶ τόποι ἑπτὰ ἔχοντες στιγμὰς, καὶ ἀλόγως, ὧν ἐκ προχείρου μὲν εὑρεῖν τὸν λόγον οὐκ ἔστι, τὰ δὲ τοιαῦτα πολλάκις εἶπον, ὅτι ὑπολαμβάνω ἐν τοῖς πρώτοις ἀντιγράφοις φθαρέντα, ὅτι μὲν τοσαῦτα ἦν τὸν ἀριθμὸν γνωσθῆναι, οὐ μὴν τίνα.* V.

Deinde fragmenta exstant in schol. av. 1058 *Εἰώθασι — πεποίηκε.* Plut. 322 *κορωνίς.* Ran. 384, — desunt in schol. Lysistr. Eccles. et Thesmophor.

---

1 *τὸ πρῶτον.* 2 *γὰρ* om. V. *μικρὸν* V. 3 *τριμέτρου ἀντιληκτικοῦ (ἀντιληκτοῦ* V.).

In conquirendis scholiorum, quae supersunt metricorum fragmentis ad Heliodorum referendis, etiamsi nominis eiusdem mentio nonnisi fit in scholiis codicis Veneti (cf. subscriptiones illas in fine nub. et pacis et in schol. pac. 1353 et vesp. 1277, de quibus locis postea accuratius) tamen, quod praebent alii duo codices, Ravennas et Laurentianus, nullo modo negligendum est. Contra ea in Ravennate codice et aetate et auctoritate principe, carente autem Byzantinorum grammaticorum annotationibus, permulta videbimus sincerius tradita aut ea omissa esse, quae in codice Veneto a recentiore manu profecta sunt. Neque minus codex Laurentianus, qui omnino complura bona cum Veneto habet communia, infimi aevi scholiis carens tam praecipuo usui est in scholiis equitum, ut nemo eandam persaepe genuinam lectionem praebentem sequi dubitet. Quos codices inter se comparantibus nobis propositum est, scholiorum illorum vetustissimorum et praestantissimorum fragmenta colligere, et veram eorundem lectionem[1] reconcinnare. Quum scholia posterioris temporis plerumque a grammaticis Byzantinis conscripta prope integra nobis tradita sint, illa veteri interpreti tribuenda multa contraxerunt vitia, ut aliquoties, quae genuina sit lectio, difficile sit ad diiudicandum. Quam ab causam in optima illa, qua utimur scholiorum editione Parisina (ed. Dübner) plurima eorum non in ceterorum ordinem recepta, sed in annotationibus, quae singulis scholiis sunt addita, servata reperimus, quum talia, quae ex iis descripta nihil proprii ostendant, in scholiorum numero locum obtineant. Gravissimum huius rei exemplum exstat in schol. equit. 756: *Κορωνὶς καὶ εἴσθεσις χοροῦ.* Huius autem scholii auctorem

1 Tametsi verum Heliodori dicendi usum, quem ex singulis scholiis facile talem fuisse cognoscimus: *ἴαμβος δίμετρος, τρίμετρος, τετράμετρος, τροχαῖος τετρ., ἀνάπαιστος, χορίαμβος ἐφθημιμερής, ἴαμβος ἐφθ., δίστιχος τετράμετρος,* non ubique restitui.

Hephaestionis aetate posteriorem fuisse, non solum signandi usus, sed etiam ipsa ex eodem haec verba descripta testantur: *εἰσὶ γὰρ ὅμοια τῷ Εὐριπίδου „ἕῷος ἡνίχ' ἱππότης ἐξέλαμψεν ἀστήρ“* (quo eodem exemplo utitur Hephaestio.) In fine autem totius scholii nobis occurrunt haec: *εἶτα ἐν ἐκθέσει ἐστὶ τὸ ἔθιμον διπλῆ ἀνάπαιστος τετράμετρος καταληκτική*, quae verba etsi valde corrupta ex scholio codicis Veneti servato in annotationibus, (ed. Dübn.) petita videmus. Praeterea autem optime, quomodo scholiastes alia mutaverit alia addiderit ab Hephaestione sumpta, videre licet. Nam non legitur, quod in illo *ἴαμβος τετράμετρος*, sed *ἰαμβικὸς τετράμετρος*, non *ἀνάπαιστος τετρ.*, sed *ἀναπαιστικὸς τετράμ.* Aliud exemplum prabent scholia equit. 997—1096, quibus omnibus in conscribendis auctorem scholium antiquum, cuius magna pars exstat in annot., ante oculos habuisse, facile apparebit. Verba enim: *ἐν ἐκθέσει* et *ἐν εἰσθέσει*, quorum quae vera ac propria sit significatio, postea videbimus, plerumque omissa in initiis novae periodi metricae, tamen aliquoties retinentur velut in schol. equitum 1041 et 1080, quum in ceteris talia legantur (1051 et 1070) *„οἱ ἑξῆς οὗτοι στίχοι.“* Nonnusquam autem singulis scholiis codicis Veneti nihil additum videmus nisi signorum mentionem velut in schol. 1067. — Deinde in schol. pac. 459 haec verba: *τὸ δὲ δ' ἤτοι δακτυλικὸν διπλοῦν, ἢ τροχαϊκὸν πενθημιμερὲς εἴη ἂν* et alia ex scholio antiquiore, quod exstat in annot. sumpta esse, manifestum est. Neque minus scholii nub. verba: *ὧν τὸ πρῶτον τροχαϊκόν — τὸ ἕκτον ἰαμβικὴ βάσις* plane cum iis, quae inveniuntur scholii antiquioris congruunt. In schol. nub. 476, quod est sumptum e codice Veneto haec exstant verba: *εἴωθε γὰρ μετὰ τὸ ᾆσαι ἐπάγειν δίστιχα*, quae alter scholiastes ita commutavit, ut legatur: *εἰώθασι γὰρ μετὰ τὰς τοιαύτας περιόδους ἐπάγειν δίστιχον.* — Quibus exemplis allatis, quomodo fieri potuerit, ut tanta scholiorum veterum pars interiret, facile colligitur. Nam scholiastae posterioris aetatis, quum et aliis atque illorum auctor uterentur editionibus, et Hephaestionem secuti artis metricae magistrum non solum signandi et dicendi, sed etiam doctrinae ipsius metricae aliam observarent rationem, anti-

qua illa scholia ita auxerunt et mutarunt, ut genuinae lectionis persaepe nihil ad nostram memoriam pervenerit. Itaque factum est, ut, quum scholia recentiora novis (ac diversis a veteribus) editionibus accomodata conservarentur, vetera illa et praestantiora loco suo depellerentur. In eosdem scholiastas culpa est conferenda, si in permultis scholiis antiquis tam varius dicendi usus conspiciatur, ut uni atque eidem auctori omnia tribuere quandoquidem dubitemus.

Tametsi satis magnus eorum numerus servatus nobis ac traditus est, quorum alia in editione Parisina prope integra in scholiorum ordinem recepta, alia in annotationibus aut in scholiis Byzantinorum grammaticorum occulta nobis occurrunt.

In plurimorum autem scholiorum veterum finibus additamenta nobis occurrunt, quae quum desint in codicibus antiquioribus, nullo dubio a recentiore manu sunt profecta. Quod ut facile intelligamus, quid addatur videamus: In schol. eq. 507 et alia et haec: [ὑφ᾽ ὃ παράγραφος]; in schol. 551 [ὑφ᾽ ὃ παράγραφος καὶ διπλῆ ἔσω ν., δηλοῦσα ἔχειν ἀνταπόδοσιν]; in schol. 565 [ὁμοίως δὲ καὶ τὸ ἀντεπίρρημα, διπλῆ δ᾽ ἄμφω περατοῦνται-]; in schol. 616 [ἐπὶ τῷ τέλει τῆς μὲν στροφῆς παράγραφος καὶ διπλῆ ἔσω ν. —]; in schol. 691 [ἐπὶ τῷ τέλει κορωνὶς]; in schol. 824 [ἐπὶ τῷ τέλει διπλῆ ἔξω ν.]; in schol. 836 [ἐπὶ τῷ ἄκρῳ τοῦ τελευταίου διπλῆ ἔξω ν.]; in schol. 911 genuina lectio exstat in annot., signis carens in fine. In schol. 997 et quae sequuntur usque ad schol. 1096, veteris interpretis verba partim descripta et mutata, partim iisdem (velut in schol. 1067 ἐν ἐκθέσει ἐπικοὶ τρεῖς [ἐπὶ τῷ τέλει παράγραφος] nihil nisi signum in fine adiectum esse iam supra diximus. Jn schol. 1111 [ἐφ᾽ ἑκάστῃ περιόδῳ παράγραφος, ἐπὶ τῷ τέλει — κορωνὶς]. In schol. 1263 [ἐπὶ τῷ τέλει διπλῆ ἔσω ν. —]. In schol. 1274 [οὗ ἐπὶ τῷ τέλει κορωνὶς]. In schol. 1316 [ἐπὶ τῷ τέλει παράγραφος]. Tamen in extremo scholio 1335 haec verba: „καὶ μετὰ τὸ τελευταῖον κορωνὶς ἡ τοῦ δράματος“ parentheseos signis non inclusa leguntur: (cf. pac. schol. 1353) ὑφ᾽ ὃ κορωνὶς τοῦ δράματος — οὕτως Ἡλιόδωρος Id quod ex his exemplis modo allatis coniicere licet: veterem auctorem in finibus

metricarum periodarum notas non vidisse in codice, confirmatur scholiis pac. iisdem notis carentibus. Quatuor tantum scholia huic legi repugnant: schol. pac. 1191 [*ἐπὶ ταῖς ἀποθέσεσι παράγραφος*] — tamen genuina lectio invenitur in annot. signorum mentione non facta. Deinde schol. 651: *ὑφ' ὃ αἱ ἀμφοτέρωθεν ἔξω διπλαῖ*, sed veram lectionem invenies in annot. signis omissis. Tum schol. 426: *τὰ δὲ ἑξῆς ἰαμβεῖα μέχρι τοῦ „ὑπότεινε δὴ πᾶς καὶ κάταγε τοῖσιν κάλως,“ ἐπὶ τῷ τέλει κορωνίς*. Desunt autem signa in eo scholio, quod paulo post legitur: (435), *διπλῆ δὲ καὶ ἐν εἰσθέσει στίχοι ἰαμβικοὶ τρίμετροι ἀκατάληκτοι κδ', ὧν τελευταῖος „ὑπότεινε δὴ πᾶς,“* ubi iidem versus explicantur. Unum tantum restat scholium 819, cuius genuina lectio ac vera haec fuit sine dubio: *κορωνίς, προΐασι γὰρ οἱ ὑποκριταὶ καὶ οἱ μὲν πρῶτοι στίχοι ἴαμβοι τρίμετροι ἀκατάληκτοι λς'*. Nihilominus duobus in scholiis antiquis nobis occurrunt signa in fine, quae a recentioris temporis grammaticis addita esse non videntur: in schol. eq. 973: *παράγραφοι μὲν πέντε, ἡ δὲ ς' καὶ μετὰ κορωνίδος*, ubi ad disiungenda singula semichoria interponuntur paragraphi. Quaeritur enim, utrum hoc carmen monostrophicum a toto choro, an a semichoriis alternantibus pronuntietur. Propterea hoc loco paragraphus omnino necessaria est, verba autem quae sequuntur „*μετὰ κορωνίδος*“ referenda sunt ad scholium 997 (in annot.): (*Διπλῆ*)· *ὅτι εἰσίασιν οἱ ὑποκριταί*, nam deest hoc loco mentio coronidis, quae ubique in scholiis antiquis novis intrantibus histrionibus periodo metricae proponitur; vocabulum autem „*διπλῆ*“ hoc loco est removendum. Alterum huius rei exemplum exstat in schol. pac. 1333: *ἐν τούτοις φέρονται κατά τινας παράγραφαι* (melius *παράγραφοι*), *ἵνα ὁ χορὸς ἀνὰ μέρος αὐτὰ λέγῃ*. Praeter hos duos locos summum in usu paragraphi consensum praebentes, quum nusquam eiusdem fiat mentio, paragraphum in diverbio ad significandam personarum alternationem non[1] adhibitam esse, summa cum veri probabilitate coniicere licet.

---

1 cf. schol. pac. 1 et alia permulta apud recentiores scholiastas exempla: *ἐπὶ ταῖς ἀποθέσεσι καὶ τῷ τέλει παράγραφος.*

2) Deinde usus ille, quem apud scholiastas Byzantinos cognoscimus, nominandi totas periodos signorum nominibus[1] prorsus abhorret ab huius auctoris consuetudine, nec usquam signi nomen velut „*διπλῆ*“ aliud esse potest nisi *τὸ σημεῖον τῆς διπλῆς*, quod omnia scholia testantur. Similiter *κορωνὶς* vocabulum nusquam significat periodum metricam, nam non ut apud ceteros scholiastas ab eo videmus genitivum suspensum velut: *κορωνὶς εἰσιόντων ὑποκριτῶν*, sed ubique: *κορωνὶς· ὅτι εἰσίασι* vel „*εἰσίασι γὰρ*“ aut *κορωνὶς· εἰσιόντων τῶν ὑποκριτῶν ὁ χορὸς μένει.*

3) Denique carmen choricum non ut apud scholiastas recentioris temporis (cf. schol. av.) appellatur: *εἴσθεσις χοροῦ μέλος*, si responsione caret, aut si sequitur aliquantulo post antistrophe: *εἴσθεσις χοροῦ μέλους στροφῆς λόγον ἔχουσα*, aut si cohaerent strophe et antistrophe: *ἡ στροφὴ* (*ᾠδή*), sed in omnibus rebus tanta conspicitur inter antiqua scholia et cetera recentioris temporis diversitas, ut nemo eadem ab uno atque eodem auctore profecta esse contendat. His praemissis iam via munita est. Placuit autem, antequam de et dicendi rationis et totius rei metricae summo inter scholia antiqua consensu disserere incipiam, prius de explicandis vocibus quibusdam exordium sumere. Scholia autem Byzantina pervestigantibus persaepe nobis occurrerunt talia: *εἴσθεσις τοῦ δράματος*, *ἔκθεσις τοῦ δράματος*, *εἴσθεσις τῆς διπλῆς*. Iam ex his exemplis facile colligitur, haec verba nihil aliud significare nisi: initium dramatis et exitum, initium diples (nam *διπλῆ ἀμοιβαία* non est signum sed periodus). Accedunt ad haec modo allata alia exempla velut: *ἐν ἐκθέσει τούτων* (in fine eorum) aut in schol. pac. 301 *ἡ ἔκθεσις ταύτης* (*διπλῆς*) aut (in schol. av. 400) *ἐν ἐκθέσει*

[1] cf. Plut. 253. *Εἴσθεσις διπλῆς ἀμοιβαίας* et 302, *ἔκθεσις τῆς διπλῆς* (*ἀμοιβαίας*) et scholii 253 verba haec: *ἰστέον ὅτι, ὅτε τίθεται ἐν τοῖς ἀμοιβαίοις τῶν ὑποκριτῶν προσώποις ἐν ἐκθέσει κῶλά τινα μετὰ τὴν περίοδον τῶν στίχων τοῦ αὐτοῦ μέτρου ὄντα, ἢ καὶ ἑτέρου ὁ τοιοῦτος σχηματισμὸς καλεῖται διπλῆ, διὰ τὸ μετὰ τὴν συμπλήρωσιν τούτων τὸ σημεῖον ἐκτὸς τίθεσθαι τῆς διπλῆς — ὅτε δὲ οὐ τίθεται κῶλα τοιαῦτα, ἀλλ' ἐν οἷς ἤρξαντο στίχοις, ἐν τούτοις οἱ ὑποκριταὶ πάυονται, τὸ τοιοῦτο καλεῖται κορωνίς, διὰ τὸ μετὰ τὴν συμπλήρωσιν τούτων τὸ σημεῖον τῆς κορωνίδος τίθεσθαι.*

δὲ κῶλον ἰαμβικόν et alia huius generis permulta. Haec autem verba a scholiis antiquis petita esse, neminem fugit. Attamen recentioris temporis scholiastae veram ac propriam eorum, quibus utuntur, vocabulorum (ἔκθεσις et εἴσθεσις) significationem nullo pacto recte intellexerunt. Indicant autem haec verba, consentiente Bergkio nostro, variorum versuum variam in codice sedem, quam obtineant. Quum enim in editionibus recentioris temporis velut Aldina omnium versuum sive longiorum sive breviorum initia lineam rectam efficiant, in ea, qua usus est antiquorum scholiorum auctor: omnes versus longitudine inter se satis diversos et diversis intervallis a sinistro codicis margine abfuisse, in aperto est. Hoc non solum recta huius rei consideratio, sed etiam nonnulla, quae huc pertinent verba testantur velut: ἐκκείμενος, quod exstat in scholio pac. 346[c] (ad vers. 336 referendo), οὗ ἡ μὲν πρόῳδός ἐστιν ἐκ διστιχίας ὁμοίως ἐκκειμένης (id est, cuius proodus subsistit duobus versibus itidem inter ceteros prominentibus, atque ii qui antecedunt trochaici tetrametri, quum cetera cola trochaica ἐν ἐκθέσει (scrib. ἐν εἰσθέσει) breviora non usque ad capita troch. tetrametrorum emineant. Aliud huius vocis exemplum exstat in schol. 346[a]: ὧν ὁ μὲν πρῶτός ἐστι στίχος τροχαϊκὸς ἐκκείμενος. Apparet igitur, eminuisse hunc versum in codice ex iis qui antecedunt colis brevioribus. Deinde autem legendum: καὶ δεύτερον ἐν εἰσθέσει (cod. ἐκθέσει) κῶλον παιωνικὸν, (ὁ δὲ γ') ἐν ἐκθέσει τετράρρυθμος. Tertium exemplum invenitur in Acharn. schol. 1214 ἐξ ἰάμβου τριμέτρου ἀκαταλήκτου ἐκκειμένου.

Neque minus significant scribendi varietatem verba, quae leguntur in schol. pac. 658; Διπλῆ καὶ εἴσθεσις παρὰ τὸν τετράμετρον εἰς ἰαμβικὰ τρίμετρα. Explicant autem eadem, quo referenda sit haec „εἴσθεσις.“ Quum autem paulo ante praecedant cola trochaica itidem ἐν εἰσθέσει posita, iambi autem trimetri iis non κατ' ἴσον (cf. schol. Acharn. 284, equit. 836) sed παρὰ τὸν τετράμετρον ἐν εἰσθέσει scripta dicantur, iam hoc loco satis apparet, scholiastem his vocibus (εἴσθεσις et ἔκθεσις) nullo modo certas (lineis rectis definitas versuum) sedes significare, sed eorum qui praecedunt versuum situm respicere. Neque aliter sunt

explicanda verba, quae praebet schol. pac. 426: *Εἶτα ἐν ἐκθέσει παρὰ τοῖς τετραμέτροις* (scrib. *τοὺς τετραμέτρους*) *στίχοις* (scrib. *στίχοι*) *ἰαμβικοί*. Gravissimum huius rei exemplum exstat in schol. nub. 1131 *καὶ ἔκθεσις* (scrib. *εἴσθεσις*) *παρὰ τούς τετραμέτρους*, addita causa: „*ἐστὶ γὰρ τὰ ἑξῆς ἰαμβικὰ τρίμετρα.*" Ex his igitur vocem *ἔκθεσις* et *εἴσθεσις* ad paulo superiorum versuum situm referendam esse, apparet. Sed potest eadem et respicere situm eorum versuum, qui non sunt novissimae quae antecedit periodae metricae velut in schol. eq. 836 *Διπλῆ καὶ ἔκθεσις οὐ κατ' ἴσον τοῖς ἀναπαίσιοις* scil. *τετραμέτροις εἰς ἰάμβους τετραμέτρους καταληκτικούς*, quod exhibet (cf. annot.) cod. Laurentianus, i. e. Iambicorum tetrametrorum initia ita scribenda sunt in codice, ut ex colis superioribus anapaesticis emineant, tamen non tantum, quantum illi tetrametri anapaestici paulo longiores. Idem testatur locus in schol. Acharn. 284; cola enim, quae antecedunt (inde a vers. 280) trochaïca excipientia iambicos trimetros ipsis longiores sine dubio scripta sunt: „*ἐν εἰσθέσει.*" Versus autem, qui subsequitur: *Ἡράκλεις τουτὶ τί ἐστι* — longitudine eminens *ἐν ἐκθέσει* positus est. Deinde a scholiasta duo commemorantur cola (*ἕπεται τοῖς δυσὶ κώλοις*)· *τὰ δὲ κῶλα ὁ χορός, πρώτης τοίνυν ἐστὶν ἐν ἐκθέσει* (scrib. *ἐν εἰσθέσει*) *κατὰ τὸ ἴσον τοῖς χορικοῖς* (scil. *κώλοις* inde a vers. 280) id est: haec duo cola scribuntur *ἐν εἰσθέσει*, ut superiora chorica *ἐν εἰσθέσει* posita sunt. Confirmatur hoc eo, quod cola cetera paeonica (*τοῦτ' ἐρωτᾷς*) *ἐν εἰσθέσει* esse posita, scholiastes paulo infra indicat: *καὶ ἐν εἰσθέσει τὰ λοιπὰ κῶλα ς'*. Restat unum huius rei argumentum schol. pac. 729 etsi corruptissimum tamen ita facile emendandum — *τοῦ χοροῦ, οὗ στίχοι τετράμετροι καταληκτικοὶ τέσσαρες μὲν ἐν ἐκθέσει, ἐν δ' εἰσθέσει τελευταῖος τροχαϊκὸς* (cf. schol. eq. 836) *οὐ κατ' ἴσον τοῖς ἄλλοις* (*ἀναπαιστικοῖς*). „*Κατίσοι*" quod exstat nullo modo probari potest, quia desiderantur ceteri trochaici tetrametri. Hoc si concedimus non solum praepositionem „*παρὰ*" hoc in scholio similiter adhibitam esse, sed etiam *κατ' ἴσον* idem valere, quod in exemplis antea allatis, planissime apparebit.

Tamen non solum verba ad hunc usum referenda, sed etiam ipsa ratio, quam cognoscamus ex scholiis, satis testabitur, versuum capita non lineam rectam descripsisse in codice. Nonnulla idcirco conferamus exempla velut schol. eq. (annot.): 756 *εἶτα ἐν ἐκθέσει ἐστὶ τὸ ἔθιμον δίστιχον*, excipiuntur enim hoc loco quinque trochaici tetrametri ab anapaesticis duobus longioribus; schol. eq. 824, ubi anapaesticos tetrametros systema anapaesticum sequitur colis subsistens (*ἐν εἰσθέσει*); in schol. 972 tota *ἑξὰς ἐκ Γλυκωνείων* et *Φερεκρατείων*, quod antecedunt iambici trimetri „*ἐν εἰσθέσει*“ posita est; in schol. pac. 571 *μέλος οὗ ἐν εἰσθέσει ἐννέα (κῶλα), ἐν ἐκθέσει στίχος τροχαϊκὸς;* in schol. pac. 651 *μέλος, οὗ δ' μέν εἰσι κῶλα δίμετρα ἀκατάληκτα, ἐν ἐκθέσει στίχος τετράμετρος τροχαϊκός.* In schol. 856[b], ubi antecedunt *κῶλα Ἰωνικὰ ἐν ἐκθέσει* (scrib. *ἐν εἰσθέσει*) duobus (*ἐν ἐκθέσει*) iambicis tetrametris. In schol. 922 *διπλῆ καὶ ἔκθεσις εἰς ἰάμβους*, quia paulo ante inveniuntur cola iambica. In schol. 939 summo consensu versus longiores iambicos tetrametros *ἐν ἐκθέσει*, cola autem a choro pronuntiata breviora iisdem *ἐν εἰσθέσει* posita esse videmus. Deinde (956) qui sequuntur iambici trimetri *ἐν ἐκθέσει*, cola autem inde a versu (974) *ἐν εἰσθέσει*, iambici trimetri iterum *ἐν ἐκθέσει* et ibidem (1039) iambici trimetri post cola iambica *ἐν ἐκθέσει* scripti sunt. His igitur allatis exemplis, quam supra exposuimus esse veram ac naturalem vocis *εἴσθεσις* aut *ἔκθεσις* significationem cum summa probabilitatis specie contendere licet. Quod si nobis persuasissimum est, non iam in dubio esse potest, quid valeant ceterae huius generis voces, *ἐπέκθεσις*, *ἐπείσθεσις*. Quod quo facilius intelligamus, exemplum conferamus, quod exstat in schol. pac. 1316. Deinceps enim inter se excipiunt (1301) iambici trimetri (1304) trochaici tetrametri et 1316 anapaestici tetrametri, qui *ἐν ἐπεκθέσει* positi traduntur. Alterum huius vocis exemplum invenitur in schol. 346[b], ubi *πρῶτος στίχος τροχαϊκὸς ἐκκείμενος καὶ δεύτερον ἐν εἰσθέσει κῶλον παιωνικόν, ἐν ἐκθέσει τετράρρυθμος ἀκατάληκτος κἂν ἐπεκθέσει τροχαϊκοὶ τετράμετροι* positi sunt. Deinde in schol. pac. 426. verba illa, „*εἶτα ἐν ἐκθέσει*“ ob ea, quae sequun-

tur: *παρὰ τοὺς τετραμέτρους* in „*εἶτα ἐν εἰσθέσει*“ mutanda esse, manifestum est. Hoc si concedimus luce clarius est, ea quae subsequuntur, *κἂν ἐπεκθέσει κῶλα β'* prorsus a veritate discedere. Res autem procul dubio sic se habere videtur: Ut qui praecedunt iambici trimetri (*ἄγε δή, σύ ταχέως*) *παρὰ τοὺς τετραμέτρους* (*ὑμέτερον ἐντεῦθεν ἔργον*) positi sunt *ἐν εἰσθέσει*, ita qui sequuntur versus (*σπονδὴ, σπονδή*) scribuntur *ἐν ἐπεισθέσει* (quae lectio traditur in edit. Dind.) illis breviores. Hanc veram esse rationem, quam observaverit scholiastes, testatur schol. eq. 382: *διπλῆ καὶ ἐν ἐπεισθέσει περίοδος*. Docet autem hic locus praeterea scholiasten non solum colorum longitudinem sed etiam metrorum varietatem respexisse, tota hac periodo paeonica, cui et intermisceantur trirrhythma antecedentibus dimetris iambicis longiora, posita *ἐν ἐπεισθέσει*. Iam cognoscere licet, unde vox *ἐπέκθεσις* in scholiis nub. 456, et 476 quae etsi mutata ad veterem scholiasten referenda sunt originem traxerit. Is enim non *ἐν ἐπεκθέσει* sed *ἐπεισθέσει* hanc periodum *ἐννεάκωλον* ab ea quae praecedit metri genere diversam scribendam docuerat. Aliud huius vocis exemplum exstat in fine schol. pac. Ut recte testatur schol. pac. 1316, versus anapaestici positi sunt *ἐν ἐπεκθέσει*, systema autem, quod sequitur anapaesticum adversante scholio 1320 scribendum est *ἐν εἰσθέσει*. Hoc si recte coniecimus, cola illa inde a versu 1328 Ionica iis breviora collocanda esse „*ἐν ἐπεισθέσει*,“ verba autem „*ἐπὶ τέλει*“ mutanda in „*ἐπεισθέσει*,“ non iniquum videtur contendere. Nam primum hoc loco desideratur vox, quae situm horum colorum indicet, deinde quum *μονοστροφικῶν* non ad periodos metricas, quae antecedunt, sed quae sequuntur referendum est, haec verba omni carent sensu. Denique nusquam invenitur *ἐπὶ τέλει* omisso articulo, sed ubique *ἐπὶ τῷ τέλει*. Huc accedit, quod paulo infra pergit scholiastes: *εἶτα ἐν ἐπεισθέσει τοῦ χοροῦ τὸ ἴσον*. — Ut his in scholiis sic in ceteris omnibus huius generis permulta nobis occurrunt vitia, id quod ob magnam in his vocabulis litterarum similitudinem et quod grammatici recentiores, ut ex scholiis colligitur, veram eorum significationem ignorabant nullo modo mirum esse potest.

Quum εἴσθεσις et ἔκθεσις vocabula etiam apud scholiastas Byzantinos etsi inter se commutata saepe inveniantur, ἐπέκθεσις et ἐπείσθεσις plurimis locis interierunt aut in ἔκθεσις et εἴσθεσις transierunt. Vox παρέκθεσις, quid significet, difficile est ad diiudicandum duobus tantum locis in schol. pac. 459 et Acharn. 1008 nobis tradita. Tametsi lucem afferunt huic rei verba quae aliquoties leguntur: (cf. schol. pac. 426, 658) εἴςθεσις παρὰ τὸν τετράμετρον. Παρέκθεσις igitur est, quam nos dicimus „eine verhältnissmässige ἔκθεσις“. Hanc ob rem, tetrametri qui in schol. Acharn. 1008 commemorantur ἐν παρεκθέσει positi, scribendi sunt non κατ᾽ ἴσον τοῖς ἰάμβοις τριμέτροις (1000—1008) sed τῷ τετραμέτρῳ (1007). Similiter in schol. pac. 459 scholiastes voce „παρέκθεσις“ admonitionis aliquid adiicit, ne versus (464—466) κατ᾽ ἴσον τοῖς ἰάμβοις τριμέτροις ponat librarius, sed ad longitudinem eorum et sedes in codice respondeat. — Denique hoc loco liceat addere, cur quum pleraque scholia in initiis talia exhibeant: εἰςθεσις εἰς, haud magnus numerus ea voce in principio careat. Huius generis sunt scholia pac. 856, 939, διπλῆ, ἕπεται μέλος schol. 571: διπλῆ καὶ μέλος (contra ea: διπλῆ καὶ ἐν εἰςθέσει μέλος schol. eq. 1111). Verba enim „εἴςθεσις εἰς“, quia ad totam periodum metricam referenda sunt, nonnisi in initiis eorum scholiorum reperiuntur, ubi carmina eorundem colorum aut versuum explicantur. Propterea si probari possunt in schol. eq. 1111, ubi describitur carmen eodem metro et iisdem colis subsistens, tamen in aliis velut pac. 346 omni carent sensu. Facile igitur intelligitur falsissime Dindorfium in eodem scholio verbis διπλῆ καὶ () τῶν ὁμοίων ἑκκαίδεκα addidisse vocem εἴςθεσις, nam non omnes huius carminis versus ponendi sunt ἐν εἰςθέσει, sed ob versuum varietatem alii ἐν εἰςθέσει, alii ἐν ἐκθέσει et alii ἐν ἐπεκθέσει scripti sunt. Corrigendum autem est hoc loco: διπλῆ καὶ (μέλος) ὁμοίων τῶν ἑκκαίδεκα κώλων, id quod permnlti loci confirmant. Quam ab eandem causam in schol. 616 verba eadem „(εἴςθεσις εἰς)“ a recentiore manu profecta delenda sunt.

Grammatici posterioris temporis has voces εἴςθεσις et ἔκθεσις sua in scholia transcripserunt alia vi subiecta (εἴς-

θεσις et ἔκθεσις τοῦ δράματος id est initium et exitus dramatis). Itaque quum in veteribus scholiis ubique nihil legatur nisi εἴςθεσις εἰς c. Acc. aut ἐν ἐκθέσει, quod idem significat, in recentioribus plerumque Genitivum ab hac voce suspensum videmus, qui ubi traditur in antiquioribus removendus est, velut in schol. pac. 383[b].

Sed alia permulta accedunt inter vetera scholia et posterioris temporis discrimina, quae breviter explicare iam nobis propositum est. Quum in scholiis Hephaistione aetate posterioribus in unius cuiusque metricae periodi exitu signa adscripta esse tradatur cf. schol. plut. et av., in antiquioribus eadem si exstant a recentiore manu esse addita, permultis demonstravi exemplis. At vero, id quod omnia testantur scholia vetera, non ad eam, quae praecedit periodum sed quae subsequitur, ubique signa esse referenda, facile est intellectu „quum nusquam talia nobis occurrant: ἐπὶ τῷ τέλει κορωνὶς, sed ubique haec: διπλῆ ἕπεται γὰρ et similia.

Diples autem nota [1] in veteribus scholiis usitatissima, apud recentiores scholiastas nusquam in singulorum scholiorum initiis commemoratur. Iam haec res sufficit, ex qua summum fuisse in notandi usu dissensum inter eos codices, quibus usus sit antiquior scholiastes et recentiores, facile cognoscamus. Apud hos enim si mentio fit διπλῆς non signum intelligitur, sed tota periodus metrica διπλῆς nomine appellatur, velut διπλῆ ἀμοιβαία et eiusdam partes εἴσθεσις et ἔκθεσις τῆς διπλῆς, do qua re iam supra satis multa verba fecisse mihi videor. Attamen adhibetur signum diples in veteribus scholiis ad distinguendas singulas totius dramatis partes metricas et metrorum et versuum genere inter se dispares. Itaque et singula carmina sive chori sive histrionum, iis exceptis, ubi histriones de scena decedunt aut novi intrant, ab ea, quae praecedit periodo plerumque versuum genere diversa, diples signo disiuncta videmus. Sed ne putes, veterem scholiasten spectantem actorum et chori vicissitudinem hanc signandi rationem observasse, conferas nonnullos

1 διπλῆ (scil. παράγραφος), cf. schol. eq. 973: παράγραφοι δὲ ἁπλαῖ μὲν πέντε.

locos huius sententiae prorsus contrarios velut schol. pac. 155, ubi Trygaei verba ob metrorum diversitatem diples nota inter se disiunguntur, similiter schol. pac. 301, 383, 571, 650, 1329 et alios permultos, unde facile colligitur: *διπλῆν* non indicare personarum, sed solam versuum inter se diversitatem.

Neque minus discrepat inter antiquiorem scholiasten et recentiores usus signandi in carminibus antistrophicis. Quum enim hi in fine strophes adscribant *διπλῆν ἔσω νενευκυῖαν* (*δηλοῦσαν ἔχειν ἀνταπόδοσιν*) cf. schol. nub. 275 et antistrophes *δύο διπλᾶς ἀμφοτέρας ἔξω νενευκυίας* cf. schol. nub. 298, vetus scholiastes in initio strophes aeque ac omnium periodorum metricarum apponit diplen unam, in principio autem antistrophes *δύο διπλᾶς* indicantes responsionem cf. schol. pac. 383: *ὑφ᾽ οὓς διπλαῖ β′, ἕπεται ἡ ἀντιστρέφουσα*, 485 *δύο διπλαῖ, ἕπεται ἡ ἀντίστροφος* et similiter legendum in schol. eq. 683: *δύο διπλαῖ, ὅτι ἕπεται ἡ ἀντίστροφος*. Usus autem praepositionis *ὑπὸ*, a qua Accusativum suspensum esse videamus, luculenter demonstrat, non subscriptum fuisse signum *διπλῆς* novissimo, qui antecedit versui, sed adscriptum fuisse eidem in margine (Similiter simplex diple cf. schol. eq. 498 „*ὑφ᾽ ὃ διπλῆ*“ et *κορωνίς* schol. pac. 301, *ὑφ᾽ οὓς κορωνὶς*.).

Signum coronidis adhibetur a scholiasta, ubi novae personae aut intrant, aut relinquunt scenam aut redeunt in eandem cf. schol. eq. 247: *κορωνίς, ὅτι εἰςέρχεται ὁ χορός*, 923 *κορωνίς, ἐξίασι γὰρ οἱ ὑποκριταὶ* schol. pac. 1316, ubi scribendum videtur: *κορωνίς ἐξίασι*. pac. 819, *κορωνίς, προΐασι γὰρ οἱ ὑποκριταί*. Propterea eadem nobis occurrit in parodo cf. schol. eq. 247 et pac. 301 et in parabaseos initio et exitu. Offendimur autem in schol. eq. 498 et pac. 1127 verbis his: *εἰςελθόντων τῶν ὑποκριτῶν μόνος ὁ χορὸς λέγει*, nam quum in schol. eq. 247 et pac. 301 „*εἰςέρχεσθαι*“ idem sit, quod „prodire in scenam“ hoc loco ita vertimus: postquam histriones scenam reliquerunt, chorus etc. Tametsi haec verba probari possent, si similiter scholiastes verbo *εἰςιέναι* duplicem vim subiecisset; legitur tamen „*ἐξίασι*“ schol. eq. 973 et 1263 in initio parabaseos. Quam ob rem

non errasse me puto scribentem illis locis: ἐξελθόντων, quod invenitur in schol. Acharn. 836: ἐξελθόντων τῶν ὑποκριτῶν. Denique coronidem adscriptam invenimus in fine totius dramatis cf. schol. pac. 1353, ἐφ' ᾧ κορωνὶς τοῦ δράματος, οὕτως Ἡλιόδωρος et schol. eq. 1335 καὶ μετὰ τὸ τελευταῖον κορωνὶς ἡ τοῦ δράματος et in schol. nub. 1452, quem locum veteris scholiastae esse in aperto est: ἐφ' ᾧ κορωνὶς ἡ καὶ τὸ δρᾶμα ἀποπερατίζουσα.

Paragraphi signum, quum in recentioris temporis scholiis saepissime commemoretur, in antiquioribus bis nobis occurrit, in schol. pac. 973 παράγραφοι δὲ ἁπλαῖ. Adhibetur igitur paragraphus ad discernenda semichoria. Similiter ex verbis, quae exstant in schol. pac. 1333: ἐν τούτοις φέρονται κατά τινας παράγραφοι facile apparet, novissimam hanc totius dramatis partem inde a vers. 1331 a semichoriis esse pronuntiatam. Ad significandam personarum alternationem paragraphus licet in codice adscripta fuerit, tamen a scholiasta vetere nusquam commemoratur. Haec habui, quae dicerem de signandi usu in veteribus scholiis simplicissimo et ita ab Hephaestionis et scholiastarum posterioris temporis discrepante, ut in conquirendis componendisque scholiis tamquam ducem eum liceat sequi optimum.

Quum scholiastae posterioris temporis singulas dramatis partes iisdem quibus Hephaestio nominibus appellare soleant, vetus scholiastes nonnullis discrepat cum eodem. Ac primum de parabasi hoc tradit scholiastes. Tota parabasis integra appellatur τελεία (schol. eq. 198, Acharn. 626) aut οὐ τελεία, si desunt partes (schol. pac. 729). Priorum trium partium ἀπολελυμένων iisdem utitur vetus scholiastes nominibus, quibus Hephaestio, primam vocans κομμάτιον (eq. 498 ἄρχεται τῆς καλουμένης παραβάσεως, pac. 729, Acharn. 626) secundam: παράβασιν, (eq. 507, pac. 733) tertiam denique „πνῖγος ἢ μακρὸν", cuius nominis unum tantum invenitur exemplum in Acharn. schol. 659. Discedit autem ab Hephaestionis appellandi more ceteras κατὰ σχέσιν γεγραμμένας partes, oden et epirrhema uno nomine comprehendens: ἐπιρρηματικῆς συζυγίας κατὰ περικοπὴν ἀνομοιομεροῦς δυαδικῆς (aut τριαδικῆς οὐ πυκνῶς γενομένης), cuius prior pars (ode)

vocatur: „περίοδος μελική“, altera autem „στιχική“. Huius rei in omnibus veteris interpretis scholiis summum videmus consensum cf. schol. pac. 1127, eq. 551, 1263. Acharn. 665.

Tametsi cetera nomina, quibus appellantur dramatis partes, prorsus desiderantur velut „πάροδος“, quo apud recentiores scholiastas eae appellantur periodi, quibus chorus in scenam producitur cf. schol. pac. 301, eq. 247, Acharn. 204, ubi talia leguntur: *Κορωνίς, ὅτι εἰσέρχεται ὁ χορός.* Itidem cetera desunt nomina velut: *ἐπεισόδιον, στάσιμον ἔξοδος* aut *ἐπίλογος.* Deinde singularia etsi cum Hephaestionis more congruentia nomina imposita videmus carminibus chori aut histrionum. Quum enim apud recentiores nihil exstet nisi *εἴσθεσις μέλους, ἡ ᾠδὴ — ἡ ἀντῳδή,* si cohaerent inter se strophe et antistrophe, aut si aliorum versuum numero sunt disiunctae, *εἴσθεσις μέλους στροφῆς λόγον ἔχουσα,* in veteribus scholiis easdem semper ex metrica compositione nomen trahere videmus. Ea enim carmina, quae compluribus subsistunt periodis iisque paribus, ex earum numero appellantur: *δυάδες, ἑξάδες μονοστροφικαὶ* cf. schol. pac. 775 *δυὰς μονοστροφική*, ubi strophe et antistrophe inter se excipiunt; deinde in schol. eq. 973 *ἑξὰς τοῦ χοροῦ μονοστροφική* appellatur carmen choricum sex periodis iisque paribus compositum, similiter Acharn. 1214. Ea autem carmina antistrophica, quae aut sunt *ἀμοιβαῖα* aut subsistunt compluribus periodis inter se diversis (*ἐκ-μονάδων*) vocantur: *μέλη* (*ἀμοιβαῖα*) aut *ἐκ-μονάδων μονοστροφικὰ* cf. schol. eq. 1111 et Acharn. 204. Contra ea talia, quae tribus ex partibus constantia plerumque ita solent composita, ut aut duabus prioribus partibus (strophae et antistrophae) subiiciatur epodos aut vice versa proodos, aut inter quas iniiciatur mosodos, nominantur *τριάδες προῳδικαί, ἐπῳδικαὶ* et *μεσῳδικαί.* Exemplum huius generis exstat in schol. Acharn. 489: *διπλῆ καὶ μεσῳδικὴ τριάς, ἧς αἱ μὲν ἑκατέρωθεν περίοδοι,* (cf. schol. 1444 et 1345, quae scholia magnam in partem veteri interpreti sunt tribuenda cf. *κωλομ.* Partes autem, in quas sunt divisa haec carmina, vocantur „περίοδοι“ cf. schol. pac. 775: *ἐννεακώλους ἔχουσα τὰς περιόδους* et cetera, quae attuli exempla. (Legebatur *ἐννέα κῶλα,* quod recte

correxit Dindorfius secutus usum, qui observatur plerisque in scholiis, compositorum adiectivorum (δίκωλος τρίκωλος). Eodem nomine utuntur partes illae συζυγίας ἐπιρρηματικῆς μελικαὶ et στιχικαί. Neque minus περίοδος appellatur omnis tetrametri modum excedens versus. Imprimis anapaesticum systema, quod ubique caesum per syzygias semper nominatur περίοδος, addito depodiarum et colorum numero (δεκάμετρος πεντάκωλος cf. schol. equit. 498, 824, schol. pac. 82, 154, 974, 1320 et Acharn. 1143. Deinde hypermetron paeonicum cf. schol. eq. 382 περίοδος τοῦ χοροῦ παιωνικὴ ἑπτάκωλος. Neque minus eodem nomine utitur numerus colorum trochaicorum cf. schol. pac. 472, iambicorum (schol. Ach. 948). Hanc ob causam verba, quae leguntur his in scholiis „περίοδος τοῦ χοροῦ" (cf. Acharn. schol. 358) non ad totum carmen choricum sunt referenda, nisi omnes versus, quibus subsistit, eiusdem sunt metri. Apparet igitur: περίοδον significare versuum numerum ejusdem metri. (Cuius rei gravissimum exemplum exstat in schol. Acharn. 489, ubi carmen choricum, in quo duo iambici trimetri binis dimetris dochmiacis includuntur, tres in periodos distribuitur, quum periodus metrica variis constans ex versibus „περικοπή" dicatur cf. schol. Acharn 263 et pac. 485.

Denique „περίοδος" appellatur versus prosodiacus cf. schol. pac. 775: προσοδιακὴ περίοδος ἑνδεκάσημος ἢ δωδεκάσημος et schol. nub. 456.

Etiamsi huius verbi frequentissimum ac varium videmus usum, tamen nusquam iambicorum trimetrorum aut trochaïcorum numero nomen imponitur „περίοδος", ut apud recentiores scholiastas cf. schol. av. 959, 992, nisi iidem partes sunt totius carminis velut in schol. Acharn. 263 et pac. 1127 (ἐπιρρηματικῆς συζυγίας).

Cetera carmina, quae nec ita sunt composita, ut in pares periodos possint dividi, nec ita, ut eiusdem metri colorumque similium efficiant periodum, appellantur „μέλη" cf. schol. eq. 911, 1111, schol. pac. 336, 571, 651.

Progrediamur iam ad alteram disputationis partem, qua, quis fuerit ille veterum scholiorum auctor breviter demonstrabimus.

Nomen autem si quaerimus eiusdem duo conferamus scholia, quorum alterum exstat in fine scholiorum pac. ἐφ' ἃ κορωνὶς, ὑμὴν ὑμέναι' ὦ, οὕτως Ἡλιόδωρος, alterum in schol. vesp. 1277: Ἡλιόδωρος μετὰ τὸν στίχον τὸν „γλωττοποιεῖν εἰς τὰ πορνεῖ' εἰσιόνθ' ἑκάστοτε“, κ. τ. λ., quae verba ipsius Heliodori esse manifestum est. Id quod iam apparet his duobus ex scholiis, non ipsum Heliodorum suas in metra Aristophanea quas conscripsit annotationes in scholia transtulisse, confirmatur duabus subscriptionibus, quarum altera exstat in fine scholiorum pac. adscriptum in V.: κεκώλισται πρὸς τὰ Ἡλιοδώρου, παραγέγραπται ἐκ Φαείνου καὶ Συμμάχου, altera simillima in fine nubium: κεκόλλισται ἐκ τῶν Ἡλιοδώρου, παραγέγραπται ἐκ τῶν Φαείνου καὶ Συμμάχου καὶ ἄλλων τινῶν. Quum in illa recte legatur: κεκώλισται, hac in subscriptione exstat: κεκόλλισται. Quae lectio sit praeferenda luculentissime docet schol. pac. 775, ubi haec leguntur: τὰ ἑξῆς ι', ια', ιβ', ὡς μὲν κεκόλλισται, ἐστὶ χορίαμβος ἑφθημιμερής, συνῆπται δὲ, id est: Tria sequuntur cola, quae si distinguere velis inter se sunt χορίαμβοι ἑφθημιμερεῖς. Requiruntur igitur duo inter se contraria verba κεκώλισται — συνῆπται, quum κολλίζειν (κολλάω) et συνάπτω idem fere significent. Similiter igitur illa in subscriptione restituendum est, quod in fine pacis legitur: κεκώλισται.)

His argumentis commotus Schneiderus Heliodorum metris Aristophaneis continuam et perpetuam operam navantem κωλομετρίαν scripsisse, qualem Eugenium „τῶν μελικῶν Αἰσχύλου, Σοφοκλέους καὶ Εὐριπίδου recte suspicatus est, addens; Phaeinum et Symmachum eandem ut ceteras antiquiorum grammaticorum annotationes in suas transtulisse commentarios, praecipuum ac unicum veterum scholiorum fontem. Sed ad hanc Schneideri sententiam stabiliendam aliae accedunt causae ac graviores, de quibus postea accuratius dicemus. Heliodorus autem tam insignis inter veteres fuit metricus, ut Suidas ceteras appellans grammaticos hunc solum nominaret „μετρικὸν“ (Εἰρηναῖος, ὁ καὶ Πάκατος κληθείς, μαθητὴς Ἡλιοδώρου τοῦ „μετρικοῦ“ γραμματικὸς Ἀλεξανδρεύς). Praeter illam Aristophaneis metris, quam

dabat operam, Heliodorum etiam ἐγχειρίδιον scripsisse, quale Hephaestionis nobis traditum est, docet Longinus in prolegomenis: Ἡλιόδωρος τοῦ ἐγχειριδίου ἀρχόμενος οὕτω λέγει, „τοῖς ἐν χερσὶν ἔχειν κεφαλαιωδέστερα τῆς μετρικῆς γέγραπται τὸ βίβλιον τοῦτο, cuius rationem et dispositionem Hephaestio vehementer vituperat: cf. Long. proleg. θ'. ὁ Ἡφαιστίων αἰτιᾶται τὸν Ἡλιόδωρον, ὅτι τοῖς ἐπαρχομένοις γράφει, τοῖς γὰρ ἀπείροις ἀδύνατον νοῆσαι τὸν ὅρον. Nonnulla eorum, quae ad Heliodorum pertinent fragmenta Keil componere studuit in libro suo qui inscribitur „quaestiones grammaticae," Pleraque addit Westphalus petita ex schol. Saibant., ubi de syllaba ancipiti, quid dicat Heliodorus, nobis exponit. Equidem ea tantum repetam fragmenta, quae argumentando aliquid proficiant nobisque persuadeant, Heliodorum re vera veterum scholiorum auctorem esse. Graviores autem et frequentiores his fragmentis eiusdem sententiae testes sunt scriptores metrici latini et in his potissimum Marius Victorinus, Atilius Forunatianus et Diomedes. In Marii autem Victorini secundi libri capite nono haec leguntur: „At Iuba noster, qui inter metricos auctoritatem primae eruditionis obtinuit, insistens Heliodori vestigiis, qui inter Graecos huiusce artes antistes aut primus aut solus est." Apparet igitur hoc loco, quos potissimum rei metricae magistros Marius Vict. secutus sit. Exstant autem apud ceteros metricos et praesertim apud Atil. Fortunatianum et Diomedem loci permulti, qui in verbis dissensum, in re autem tantum cum Mario ostendant consensum, ut ex eodem fonte eosdem promanasse manifestum sit. Conferentes idcirco apud Mar. Victorinum librum secundum, apud Atil. Fort. libr. II inde a cap. VII, et Diomedem libr. III inde a cap. XX, tantum videmus in metris explicandis consensum, ut ad unum auctorem magnam partem referre non dubitemus. Sed sufficiat hanc rem, de qua postero tempore accuratius disputare nobis propositum est, hoc loco strictim attingere, nam alia nonnulla argumenta satis demonstrant, re vera vetera scholia Heliodoro metrico tribuenda esse. Exstat enim apud M. Vict. locus in libri I cap. 12, ubi traditur: dactylicos versus, nisi hexametri modum excedant

per dipodias caedi, et periodum decem pedum non decametrum sed pentametrum appellari. Cui loco comparantes in libri II cap. III.: „Igitur cum anapaesticus versus et septem et octo pedum reperiatur, placuisse maioribus eum per syzygias caedi, non alias, quam si dactylus supergrederetur hexametrum, utique per syzygias scanderetur, „et tertium, qui paulo infra sequitur (22) „Quae periodus circa sex versatur dipodias", summum videmus inter haec verba Marii V. et scholia vetera consensum, cf. schol. pac. 82: *περίοδος ἀναπαιστικὴ ἐννεακαιτριακοντάμετρος*, schol. pac. 154, 974, 1320; schol. Acharn. 1143 et alios permultos locos.

Priscianus in libro suo, qui inscribitur: „de metris Comicorum" nonnulla Heliodori afferens exempla sic tradit: „Heliodorus metricus ait: *Ἱππῶναξ πολλὰ παρέβη τῶν ὡρισμένων ἐν τοῖς ἰάμβοις* et paulo infra: „Iste iambus — hic iambus". Non mirandum est, quod hoc loco, quum aliis nonnullis exstet „trimetri" (11. 15), legitur „iambus" (scil. trimeter), nam Priscianus utitur verbis Heliodori; cf. exempla nonnulla in scholiis veteribus velut schol. eq. 1070: *ἐν εἰσθέσει δὲ ἴαμβοι δέκα*, schol. nub. 1452, schol. Acharn. 860 *καί εἰσιν ἴαμβοι ξέ*, et alia permulta, quae prorsus abhorrent ab eo usu loquendi, quem observant Hephaestio ceterique recentiores grammatici. Eandem dicendi rationem legimus apud Iubam (cf. Rufini cap. 1) „Iamborum, (id est iambicorum trimetrorum) itaque exempla". Deinde locum liceat afferre, qui exstat in schol. Heph. (pag. 162 ed. Gaisf.): *ὁ δὲ Ἡλιόδωρος κ. τ. λ.*, ubi tradit scholiastes, Heliodorum versum „*ἐγκωμιολογικὸν*" („*τὸ διπενθημιμερὲς*") duo in pentemimere distribuisse, dactylicum et iambicum. Componentes huic loco schol. pac. 775: *τινὲς δὲ συνάπτουσι τὸ η' καὶ θ' εἰς διπενθημιμερὲς καὶ γίνεται ἐγκωμιολογικόν, ὃ καὶ ἄμεινον*, summum huius rei videmus consensum.

De metro antispastico hoc tradit Marius Victorinus in lib. II cap. VII: „Scio quosdam super antispasti specie recipienda inter novem prototypa dubitasse. Verum cum idem

pari cognatione cum choriambo copuletur — locum eidem et auctoritatem inter principalia vindicandam esse dixerunt. Coniugatio antispasti, ut Iuba noster atque alii Graecorum opinionem secuti referunt, non semper ita perseverat, ut in principio pedis iambus collocetur." Nec huic sententiae repugnant scholia vetera, in quibus si minus multa at certe nonnulla huius metri exempla inveniuntur velut in schol. eq. 551 (*Γλυκώνειον* et *Φερεκράτειον*) et in schol. eq. 973. Recte igitur pergit Marius Victor: Indifferenter enim auctores lyrici metro antispastico initia praestiterunt, saepe enim pro iambo primo aut spondeus aut trochaeus ponitur (⏑-⏑¦⏑ ⏑) et infra: „Quae admixta sunt iambicis coniugationibus antispastica, iucundiora sunt."

De metro Ionico, quid docuerit Heliodorus, Marius Victorinus disseruit in secundi libri capite nono: At Iuba noster — insistens Heliodori vestigiis — negat hoc vitium, ut quidam asserunt, rhythmicum fore *κ. τ. λ.* Longum videtur ac supervacaneum repetere verba Wesphali hunc locum illustrantis (Allg. Metr. pag. 113), haec autem Diomedis verba addere liceat ex eodem fonte petita: „in dimetris quidem, cum prior basis pentasemos fuerit, erit sine dubio secunda heptasemos." cf. M. Victorini verba haec (§. 12): . . . „pentasemum fiat, sequens vero heptasemo subsistat." Si omnia, quae attuli argumenta deessent, unum hoc fragmentum, quod invenitur in schol. Hephaest. (edit. Westph. p. 77) sufficeret demonstrare, vetera scholia Heliodoro esse tribuenda: *Ἡλιόδωρος δή φησι κοσμίαν εἶναι τῶν παιωνικῶν κατὰ πόδα τομήν, ὅπως ἡ ἀνάπαυσις διδοῦσα χρόνον ἑξασήμους τὰς βάσεις ποιῇ καὶ ἰσομερεῖς ὡς τὰς ἄλλας.* His igitur ex verbis, Heliodorum post unumquemque pedem facta incisione, singulos pedes non *πεντασήμους* sed ob „*ἀνάπαυσιν*" *ἑξασήμους* esse docentem, hoc metrum paeonicum habuisse rhythmum, facile colligi potest. Conferentes cum illo Heliodori fragmento verba, quae exstant apud Diomedem (ed. Gaisf. p. 484) haec: „Elegantissimum est igitur, cum per singulos pedes p a r s o r a t i o n i s i m p l e a t u r", deinde autem, quae leguntur apud Marium Victorinum p. 87: (plures incisiones et eam, quae quarta

caesura partem orationis terminat,)" pauci negabunt, verba Diomedis idem significare, quod Heliodori haec: *κοσμίαν τῶν παιωνικῶν τὴν κατὰ πόδα τομήν*. Manifestissimum igitur est, Diomedem paulo supra dicentem: Paeonicum metrum, quod plerique rhythmicum esse dixerunt, intellexisse Heliodorum. Eadem fere verba apud Mar. Vict. (pag. 130) haec leguntur: „ut plerique hoc metrum rhythmum creticum dixerint" et paulo supra: „Quod tamen magis rhythmo id est numero, quam metro congruere, varietas ipsa compositionis ostendit." Neque minoris momenti sunt verba, quae paulo post sequuntur: Bachiacum igitur dirhythmum, trirhythmum, tetrarhythmum, quae appellandi ratio, ut abhorret ab Hephaestionis et recentiorum grammaticorum usu, ita apud veterem scholiasten sola est et frequentissima cf. schol. Ach. 204. eq. 284. 382. Praeterea alia permulta inveniuntur verba, quae apud Atilium Fortunatianum et Marium Vict. tam similia nobis occurrunt, ut ex eodem fonte hausta videantur. Conferentes enim apud Mar. V. libri primi cap. XVI cum verbis Atili, quae exstant in libri II cap. 28, tantum consensum in re, in verbis autem tantam videmus dissimilitudinem, ut non unum ab altero petivisse, sed utrumque ex eodem fonte hausisse, appareat. Exponitur autem ab utroque, unde vocabula *στροφή*, *ἀντίστροφος* et *ἐπῳδὸς* originem traxerint, deinde autem, ea carmina, quae his tribus subsistant partibus, appellari „*τριάδας*." Addit autem Atilius: Monostropha ea carmina appellari, quae duas periodos et eas pares habeant, neque epodo ut alia concludantur. His verbis nonnulla vetera scholia comparantes eq. 973: *μονοστροφικὴ τετρακώλους ἔχουσα τὰς περιόδους* et schol. Acharn. 489: *Διπλῆ καὶ τριὰς μεσῳδική*, summum videmus consensum. Contra ea maxima huius rei imperitia nobis occurrit in recentioribus scholiis, ubi persaepe talia leguntur (schol. av. 400): *Εἴσθεσις μέλους, ἐπῳδικὴ μὲν διὰ τὸ μετὰ τὴν διπλῆν (ἀμοιβαίαν) τίθεσθαι, προῳδικὴ δὲ διὰ τὸ προτίθεσθαι ἑτέρας περιόδου.* Neque minus adiectivorum illorum compositorum (*τετράκωλος*) saepe mentio fit apud Mar. Victorinum velut pag. 228: „Quae compositio *τετράκωλος στροφὴ* dicitur, eo

quod quartu versu vertatur, quo periodus clauditur," et apud Atil. Fort. pag. 352: „Colon — a quo tricola sive tetracola dicuntur haec carmina."

Etsi permulta possum afferre et huius rei exempla et aliorum scriptorum verba, quibus Heliodori fit mentio, tamen ea omnia omisi, quae ad rem, quam nobis proposuimus expediendam utilitatem non afferunt.

Unum denique locum liceat commemorare in schol. pac. 939, qui non multum proficit argumentando, tamen mentione dignus videtur. Leguntur enim haec verba: *διπλῆ, ἕπεται γὰρ μέλος, ὃ ὑπονοῶ μὲν ἔχειν.* Si conferamus huic loco ipsius Heliodori verba, quae exstant in schol. vesp. 1271: *πολλάκις εἶπον, ὅτι ὑπολαμβάνω*, facile apparebit et illa verba a nullo alio auctore profecta esse. Nam prima persona, quae nusquam nobis occurrit in scholiis recentioris temporis, nonnisi ab eo usurpari solet, qui quam docet eius artis se peritum esse confidat. Heliodorum autem disciplinae metricae antistitem primum et solum fuisse, non modo verba illa Marii Victorini, sed etiam aliorum testimonia luculenter demonstrant. Similiter ad Heliodorum haud dubie referenda sunt verba, quae leguntur in schol. pac. 775: *ὃ καὶ ἄμεινον*, testantia auctoris quandam sui fiduciam, apud recentiores autem scholiastas inusitatissima.

Quibus expositis si constat, vetera scholia ad Heliodorum esse referenda, tamen apparet ex verbis illis, quae exstant in fine nub. et pacis „*κεκώλισται πρὸς τὰ Ἡλιοδώρου*," non ipsum Heliodorum annotationes suas in codice adscripsisse. Contra ea Schneiderus recte suspicatus est, eundem *κωλομετρίαν Ἀριστοφάνειον* continuam ac perpetuam composuisse. Quam ad rem comprobandam affert causam maxime inanem, nam talia: *ὡς εἴπομεν, ὡς εἴρηται*, quum in veteribus scholiis vix inveniantur, in recentioribus frequentissima sunt. At vero aliae nonnullae res, veram esse hanc sententiam gravissimo sunt testimonio. Quum recentiores scholiastae in unoquoque scholio novam periodum metricam interpretari soleant (cf. schol. av.), in veterum initiis

persaepe talia leguntur: *ἐν ἐκθέσει μονόμετρον ἰαμβικὸν* (Ach. 407), *ἐν εἰσθέσει ἰαμβικοὶ τρίμετροι* eq. 1335); unde apparet, hoc scholium cum eo, quod praecedit coniunctum fuisse, quum vocabula *εἴσθεσις* et *ἔκθεσις* omni careant sensu, nisi ad alium aliorum versuum situm antea commemoratum referri possunt. Deinde autem, ut in schol. pac. 301, quae leguntur verba: *ὑφ' οὓς* referenda sunt ad versus, qui paulo ante commemorantur: *τετραμέτρους* (similiter schol. 383 et 1353), sic et in schol. Acharn. 347, 566, similia haec: „*ὑφ' ὃ διπλῆ*“ pertinere ad novissima superioris scholii verba, nemo negabit. Nullus autem scholiastes, qui annotationes conscribit in codice, duo scholia aliquo spatii intervallo inter se disjuncta hoc modo inter se conjungere solet. Reponenda autem sunt, id quod facile apparet ubique verba „(*ὑφ' ὃ*)“ inter singula scholia. Neque minoris sunt momenti, quae leguntur in schol. pac. 571 verba haec: *τὸ μὲν τοῦ ὑποκριτοῦ.* Nam talia is solus scribere potest, qui duo scholia inter se excipientia in libro componat. Desunt autem in altero scholio verba, quae illis respondeant (*τὰ δὲ*) a librario omissa, sed interponenda post: *διπλῆ καὶ* (*τὰ δὲ*). Denique in schol. pac. 733 vocabuli fragmentum (*ἀναπαιστικ*) nobis occurrit, quod hoc loco nullo modo, quid sibi velit potest intelligi. Referendum autem est ad quod praecedit scholium (729) eidemque adiiciendum: *τοῖς ἄλλοις* (*ἀναπαιστικοῖς*). Denique in annot. eq. 997 haec nobis verba traduntur, *διπλῆ· ὅτι εἰσίασιν οἱ ὑποκριταί*, quum in ceteris omnibus signum coronidis commemoretur, ubi histriones in scenam redeunt. Comparantibus autem superioris scholii (973) novissima verba: *ἡ δὲ ς' μετὰ κορωνίδος*, si his adjungamus scholii 997 verba: *ὅτι εἰσίασιν οἱ ὑποκριταί*, haec duo scholia (973 et 997) quomodo coniuncta fuerint, planissime apparebit.

Has causas sufficere existimo ad demonstrandum, Heliodorm continuam ac perpetuam *κωλομετρίαν Ἀριστοφάνειον* composuisse. Grammaticum autem, qui eandem in scholia transtulerit, intelligimus accurate nobis tradidisse verba Heliodori. Et ob hanc causam, et quod omnia scholia vetera tam breviter et presse sunt conscripta, ut vix uno verbo

passint carere, non alienum videtur suspicari, iis exceptis, quae delenda annotavi, in scholiis veteribus Aristophaneis prope genuina Heliodori verba ad nostram memoriam pervenisse.

Cetera scholia in Aristophanem metrica sumptibus orphanotrophei Halensis propediem prodibunt.

VITA.

Carolus Thiemann natus sum Calbes anno MDCCCXLIV mensis Februarii die XV patre Carolo Augusto, matre Minna e gente Stappenbeck adhuc viventibus. Fidem profiteor evangelicam. Postquam primis literarum elementis imbutus sum, anno h. s. LV gymnasium Stendaliense adii, quod Leopoldo Krahnero directore etiamnunc floret. Maturitatis testimonio instructus inde ab auctumno anni h. s. LXIV per quinque semestria Berolini literis operam navans scholis interfui Boechkii, Hauptii, Droyseni et Trendelenburgi. Deinde per VI semestre vix exauctoratus ad arma me recepi et interfui bello anno h. s. LXVI gesto pugnaeque Sadoviensi. Redux in patriam literis denuo operam daturus hanc nostram universitatem Halensem adii, ubi per tria semestria Bernhardyum, Th. Bergkium, Duemlerum et Zacherum audivi philologos. Seminarii regii Halensis per duo semestria sodalis fui ordinarius, item Theodori Bergkii benevolentia mihi contigit, ut societatis philologicae sodalibus per duo semestria adscriptus essem. Omnibus his, qui bene de me meriti sunt, viris doctissimis gratias ago quam maximas semperque gratiam habebo.

THESES.

1) Atil. Fortunat. part. II cap. 28, 7 sic emendaverim: Haec igitur cantio lyrica, quae tres has partes habet (aut) periodos appellatur trias [si ex rebus his constet].

2) Atil. Fortunat. part. II cap. 28, 5 sic scribendum videtur: hoc est (non) monostrophis, et paulo infra: in conspectu dei consistentes cantici reliqua peragebant.

3) Mar. Victor. lib. I cap. 13, 46 sic forsan restituendum est: Igitur — hi qui epici non sunt, nisi per singulos pedes feriantur, excedant necesse est modum hexametri.

4) In Hephaest. cap. XV fine hoc propono: *κἄσθ᾽ ὁποὺ συνῆψε τῇ λέξει.*

5) In fragm. Plut. e cod. reg. Par. 1955 editis sic corrigendum: *οἱ τὰ βουκολικὰ ποιήματα γράψαντες ταύτῃ κέχρηνται τῇ τομῇ.*

6) In schol. nub. 518[b] quod referendum est ad auctorem scholii plut. 253 post verba: *ἐπὶ δὲ τοῦ ἀντεπιρρήματος ἡ ἔξω νενευκυῖα* non lacunam explendam censeo ex Hephaestionis cap. XV.

7) Eurip. Iph. Taur. v. 298 sic scripserim: *λαγόνας εἰς λευρὰς ἱείς.*